

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

BUTLLETÍ

[98]

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE LLOBREGAT

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana de
Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 — Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Subscripció anual 2021: 36 euros. Exemplars solts 10 euros.

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE E

SANT FELIU DE

LLOBREGAT L

L

T

U

B

NÚM 98 (2021)
30 D'ABRIL
DE 2021

SUMARI

- 101 BISBE DIOCESÀ
- 102 Escrits dominicals**
- 102 “L’avui” de Déu II. *Les fugides* (7-3-2021)
- 103 “L’avui” de Déu III. *Despullament i retorn* (14-3-2021)
- 104 “L’avui” de Déu IV. *La veu que crida al sacerdoci* (21-3-2021)
- 105 “L’avui” de Déu V. *El gual de mitjanit* (28-3-2021)
- 106 *Morir com a ressuscitats* (4-4-2021)
- 107 *Salvar l’èsser humà* (11-4-2021)
- 108 *No utopia, sinó esperança* (18-4-2021)
- 109 *Cridats a una vida nova* (25-4-2021)
- 110 Cartes i exhortacions pastorals**
- 110 *Als preveres i diaques convidant a la Missa Crismal*
- 110 *Als religiosos i als membres del Consell Pastoral Diocesà convidant a la Missa Crismal*
- 111 Homilies**
- 111 *Missa Crismal*
- 114 Articles i altres escrits**
- 114 *Entrevista per al portal CatalunyaReligió*
- 123 SECRETARIA GENERAL
- 124 Decrets**
- 124 *Decret 08/21. Aprovació de la 3a edició de l'Estatut de la Cúria*
- 124 *Decret 09/21. Actualització del decret de constitució del Consell presbiteral*
- 125 *Decret 10/21. Extinció de l'associació “Patronat parroquial d'Esparreguera”*
- 127 Nomenaments**
- 127 *Nomenaments parroquials i no parroquials*
- 127 Altres informacions**
- 127 *Orientacions litúrgiques per a les celebracions de la Setmana Santa 2021*
- 129 VIDA DIOCESANA
- 130 Crònica diocesana**
- 130 MARÇ
- 131 ABRIL
- 133 ORGANISMES DIOCESANS
- 134 Consell del Presbiteri**
- 134 *Resum del 4-3-2021*
- 135 DELEGACIONS DIOCESANES
- 136 Pastoral vocacional**
- 136 *Carta amb motiu del Dia del Seminari*
- 137 Vida consagrada**
- 137 *Acta del capítol de l'elecció de priora del Monestir de la Mare de Déu del Carne*
- 138 Pastoral de la salut**
- 138 *Carta de l'equip de la delegació de Pastoral de la salut convidant a la Pasqua del malalt*
- 139 DOCUMENTS
- 140 Província Eclesiàstica de Barcelona**
- 140 *Mons. José Ángel Saiz Meneses ha estat nomenat arquebisbe de Sevilla*
- 141 Conferència Episcopal Tarraconense**
- 141 *Comunicat de la reunió n. 242*
- 142 *Comunicat de la reunió n. 243*
- 143 *Jornada vocacions natives*
- 144 Conferència Episcopal Espanyola**
- 144 *XLII Encuentro de Pastoral Vocacional*

145 *Nota y rueda de prensa final de la 117^a
Asamblea Plenaria*

149 Santa Seu

149 *Missatge del papa Francesc per a la
58a Jornada Mundial d'Oració per
les Vocacions*

152 *Missatge Urbi et Orbi Pasqua 2021*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

“L'avui” de Déu II. Les fugides (7-3-2021)

“L'avui” de Déu és, doncs, l'instant present.

El moment actual, diem, “és meu”, és la meua vida, la que sofreixo, la que gaudeixo, sobre la qual decideixo lliurement. Sí que és el teu moment, també el meu, el nostre. Però, igualment, aquest moment, i no un altre, és el de Déu...

Tanmateix, hem de reconèixer que moltes vegades estem temptats de fugir. Especialment quan el moment actual és complex i ple de sofriment. No volem assumir-lo i en fugim amb subterfugis. Fugides totes enganyoses, seductores, tranquil·litzants, que no guareixen de veritat.

Hi ha moltes fugides, que eviten afrontar la realitat present.

- Negar o deixar de banda el present, refugiant-se en el passat. És l'enyorança i la mitificació del que es va fer i es va viure. Igualment, buscant el refugi en el futur, on es descobreix la utopia, que conquerirem si triomfa el nostre ideal i el nostre programa de canvi.
- Una altra fugida és consolar-se amb el simple pensament. És a dir, elucubrar sobre els culpables de la situació actual, així com sobre les solucions que “s'haurien de prendre”.
- Una altra fugida—refugi, particularment enganyosa, és lliurar-se a l'acti-

visme. Tenir la impressió que l'acció, “fer moltes coses”, és realment fer alguna cosa, quan en realitat res no canvia en la seva profunditat.

- En el terreny de la vida religiosa es dona també una fugida del present real, que ve disfressada d'un bon fer. És la fugida a una religiositat hiperafectiva i sensiblera, que fa sensació de descans i de compliment del que Déu demana.
- Hi ha moltes altres fugides del moment, com el refugi en el plaer compensatori, en el somni d'un triomf personal, quedar-se en tot allò extern, sense esforçar-se a aprofundir què hi ha actualment al cor...

Ben mirat, totes les fugides de la realitat són actes d'idolatria.

Els ídols són construccions humanes, fruit de les nostres mans: ideologies, construccions imaginatives, obres, sistemes, sensacions del “jo”, etc. Però tenen la particularitat d'haver estat elevades per nosaltres a la categoria de coses absolutes, com si fossin déus, allò que busquem per sobre de tot, al qual tot se sotmet, perquè és font segura de tranquil·litat.

Entenem el primer precepte del Decàleg:

“Soc el Senyor el teu Déu, que et vaig treure de l'esclavitud. No tindràs altres déus. Estimaràs Déu amb tot el cor” (cf. *Lv* 20,1-17)

He sentit que el monjo Evagri Pòntic (segle IV) va advertir: “El monjo que fuig de la cel·la, no sols fuig de Déu, sinó també de si mateix”. El gran escriptorista alemany, convertit del protestantisme al catolicisme, H. Schlier, escrigué sobre *1Co* 10,11:

“Fàcilment no ens adonem que per a nosaltres ha arribat ja la fi dels

temps, és a dir, el nostre temps és el de la fi i ha començat el temps de Déu. Ens aferrem al passat i, més encara, al futur, i no percebem que tots dos estan anul·lats pel present del temps de Déu”

L’instant present no és fàcil. Però en ell Déu et vol, en aquest moment Ell segueix estimant-te, perquè aquest moment forma part del nou temps inaugurat per Jesucrist. Aquest nou temps, sense sortir encara de la història humana, és el definitiu: “Ja res no podrà separar-nos de l’amor de Crist”. No hem de fugir. Passi el que passi avui, en la nostra història present, continuarà sent “l’avui de Déu”.

“L’avui” de Déu III. Despüllament i retorn (14-3-2021)

Si s’entén bé això de la “idolatria” es comprendrà igualment que la primera tasca per a viure “l’avui de Déu” de debò i trobar la salvació és la “desidolatriçació” (perdó per l’expressió)

Sens dubte no trobarem la pau si no cauen per terra els ídols.

El primer repte és “adonar-se” de l’amargor en què vivim sota el jou dels ídols. En l’Antic Testament la idolatria era el pecat més greu: era com viure perpètuament d’una mentida enganyosa, una alienació constant, que destruïa la persona humana i atemptava contra Déu mateix. Però els ídols són vius avui. No tenen normalment formes materials d’animals, monstres o figures visibles, però són absolutament reals.

El segon repte és la identificació i reconeixement dels ídols concrets que dominen la nostra vida. Bastaria amb una mirada sincera sobre la nostra vida real i pre-

guntar-nos, ¿què és allò que busco amb més afany i passió?, ¿què és allò a què ho subordino tot i ho considero absolutament indispensable? ¿És el benestar, el poder econòmic, la pròpia dignitat, l’autoestima, la salut, la imatge i el reconeixement (afecte) aliè, el triomf professional, el gaudi de la vida? ¿És en el fons la lliure autorealització, la satisfacció de totes les meves necessitats, com a via d’estabilitat i equilibri i felicitat?...

Es dirà que buscar la satisfacció de totes aquestes necessitats és legítim: és allò més natural, quelcom que el mateix Déu creador ha posat en cadascun com a motor de creixement. És veritat. Però també haurem de reconèixer que poden esdevenir ídols que esclavitzin a un mateix i ens facin amos que esclavitzin els altres. Això passa quan aquesta recerca – exigència s’eleva a la categoria de l’absolut, al qual tot (i tothom) s’ha de subordinar.

El tercer repte és percebre la gravetat de l’assumpte. Aquí no apareix per res l’autèntic amor. El fet que això estigui en tots i ho vegem “natural”, és una demostració de l’existència del pecat original en nosaltres: aquesta predisposició que travessa la nostra història fins a l’“avui de Déu”. Perquè fins i tot la vida afectiva, tan buscada i explotada en manifestacions culturals (literatura, espectacles, música, arts, etc.) està profundament marcada per egoïsmes, confessats o no.

Per això el que sol fer Déu, i fa “avui”, en nosaltres, per a la nostra salvació és despullar-nos, buidar-nos, privar-nos d’ídols. Un procés il·luminador i salvador, pel qual ens adonem de la nostra pobresa real. Com el desert de l’Èxode, les desfetes de David, l’exili a Babilònia, el desert de Jesús, les malalties de sant Pau, les crisis i

persecucions de l'Església primitiva... i una infinitat de deserts, fracassos, foscors de tota l'Església al llarg dels segles, fins als nostres propis deserts.

Tots ells esdevenen il·luminadors i alliberadors a les mans de Déu. D'ells han tornat i han anat sortint renascuts, crescuts, revitalitzats, els qui en el seu sofriment van recuperar la relació amb el Déu veritable; el Déu que, acompanyant-nos, fa viure, aquell que continua viu també en el seu "avui etern".

"L'avui" de Déu IV. La veu que crida al sacerdocí (21-3-2021)

Iniciàvem aquestes reflexions recordant aquelles paraules de la Carta als Hebreus, que, citant el Salm 94(95), ens advertia: "Si sentiu avui la veu del Senyor, no enduïu el vostre cor" (He 3,7-8).

L'enduriment del cor, tant en moments de crisi, com en situacions d'èxit i abundància, impedeix l'escolta de la veu de Déu. Perquè Déu continua parlant, passi el que passi, a cada moment concret. La seva Paraula sempre és actual, com en un "avui" continu. Per això dirà la Carta als Hebreus: "Animeu-vos els uns als altres, cada dia, mentre duri «aquest avui», perquè cap de vosaltres s'endureixi, enganyat pel pecat" (He 3,13)

Com és la veu de Déu?

- La seva veu sempre conté una crida, una interpel·lació personal, que ens compromet. Per això diem que la seva paraula sempre és vocació en sentit ampli, sempre és crida a viure o a fer alguna cosa.
- Quan aquesta veu-crida mira d'orientar tota la vida d'una persona, aleshores diem que aquesta és pròpiament

"la vocació personal", "allò a què Déu et crida a ser en la teva vida".

- A partir d'aquí, es desenvolupa la vida a base de petites crides, que concreten aquella altra personal de la pròpia vocació.

Déu va parlar a sant Josep. El va cridar a una missió absolutament personal: exercir la funció de pare de Jesús, alimentar-lo, tenir-ne cura, en definitiva custodiar el gran misteri del Verb fet Home. El cor de sant Josep, lluny d'estar endurit, va escoltar la veu de Déu i va romandre disponible i obert a totes les vicissituds i sorpreses que li exigia la seva missió. Això és creure i viure fidelment la pròpia vocació.

Tradicionalment sant Josep s'ha vinculat als seminaris. Per què? Sant Josep, diríem avui, era un laic, un professional, un ciutadà, pare de família. Això sí, amb una vocació del tot especial. I és per aquesta vocació que la pietat l'ha vist tan proper al sacerdocí ministerial, als seminaristes i als sacerdots. Servir el gran Misteri de Jesús, Déu fet home, per a tenir-ne cura, fent possible la veritat de l'Encarnació i que d'aquesta manera sigui mostrada a la humanitat...

Sant Josep personifica l'obediència, la veritable obediència, que ha d'acompanyar tota vocació, especialment la vocació sacerdotal. És l'obediència del pobre, que es posa absolutament disponible, al servei del misteri.

És quelcom que no s'improvisa. Una virtut que requereix molt d'oblit de si mateix, de les pròpies necessitats i exigències, incloses les més "naturals" i lògiques.

Sobretot l'exigència de no voler dominar el misteri, la renúncia a "entendre-ho tot", controlar, manar, planificar-ho tot. ¿No ens ha fet Déu intel·ligents, podero-

sos, capaços de progressar i transformar el món?... És, potser, la virtut més necessària per a servir el misteri, que es va realitzant en aquesta història, a l'Església i en el món. No va ser, no ha de ser en els sacerdots, una mera renúncia, sinó una capacitat per a servir realment, oberts a l'inesperat, lliurats absolutament, des de la fe, a la providència amorosa del Pare.

Justament el Pare que desitja apropar-se als seus fills en formes de paternitat humana. Que la humanitat dels seminaristes i sacerdots s'assembla a la de sant Josep, perquè el Misteri es manifesti al món.

“L'avui” de Déu V. El gual de mitjanit (28-3-2021)

El títol que acompanya aquest fragment de “l'avui” de Déu està tret d'un capítol del llibre *El poble de Déu en la nit*, d'Éloi Leclerc. En aquesta obra l'autor va seguint l'experiència del Poble de Déu en l'exili de Babilònia i establint un oportú paral·lisme amb vivències nostres, que avui experimentem com a persones individuals i com a Església.

Segons el nostre parer, “l'avui” de Déu per a nosaltres inclou aquesta nit d'exili amb tot el que això comporta de sofriment i d'esperança.

El centre, el moment més profund del relat és aquest capítol en què l'autor (precisament valent-se de la teologia de l'“avui” perenne de Déu) situa la lluita de Jacob amb Déu mateix. “Lluitar amb Ell” és una tremenda experiència de qualsevol amic de Déu.

Jacob fa passar tots els seus, família, servents, bestiar, a l'altra riba del riu: queda absolutament sol durant tota la nit. Sol i impotent es veu sobtadament atacat per

un ésser més fort que ell. El seu “adversari” és ni més ni menys que el Totpoderós. ¿No hauria d'abandonar la lluita reconeixent la seva impotència i acceptar que no té cap mèrit i que, com a criatura i pecador, manca de forces davant Déu? Això seria una temptació. Perquè el mateix Déu s'havia vinculat, obligat, amb el seu Poble, mitjançant la promesa de la Terra Promesa... Arriba l'alba i deixen de lluitar: Déu reconeix que no l'ha vençut, “Ell és derrotat pel seu propi amor al poble”, aquell amor que el va dur a unir-s'hi amb amor indisoluble, com a espòs en Aliança perpètua. Aquesta és la veritable arma en mans de Jacob, que, fins i tot essent malferit, acaba victoriós, gràcies a la seva ferma confiança en aquesta Promesa de Déu.

“L'avui” de Déu també passa per a nosaltres per aquest moment decisiu. Despullats, reconeixem la nostra pobresa real, potser la nostra culpa, i la nostra impotència per a sortir de la crisi. Hi ha un suport, un “agafador” que creiem que evitarà el nostre enfonsament: creure fermament que Déu ens va estimar i ens estima avui, des del moment en què va segellar amb nosaltres l'Aliança Nova i Eterna. El mateix Déu posa a prova les nostres forces: en justícia no ens mereixem la salvació, però lluitem perquè la nostra fe i esperança en la Promesa en surti vencedora.

És una estranya manera de superar la crisi. La societat difícilment ho entendreà. Tanmateix, forma part del cor del Misteri Pasqual, és a dir, de l'esdeveniment de la nostra Salvació. Per tant, una clau fonamental per a travessar totes les crisis, les pors, els fracassos, els pecats, les foscor de la nostra vida.

Una vegada més les celebracions o vacances de Setmana Santa i Pasqua seran

projectades com a evasió compensatòria del sofriment (en la mesura que això sigui possible des del punt de vista sanitari). I, una vegada més, els cristians serem cridats a viure l'alternativa realment alliberadora. Des de la fe tornarem a descobrir la profunditat del sofriment del cor humà, i reviuem l'alegria de la Llum Pasqual, la porta i l'origen de tota esperança.

Avui també Crist continua morint i resuscitant en nosaltres, en la seva Església.

Morir com a ressuscitats (4-4-2021)

Per a molts la sortida pràctica de la crisi representaria un signe de la Resurrecció que celebrem per Pasqua. Com la primavera significa la resurrecció de la natura; com en algunes religions naturals el sol o la llum acaba venent la nit i les tenebres en una lluita cíclica i constant; o com algun partit aprofita el Diumenge de Pasqua per a celebrar “el seu dia”, el dia en què es reafirma el seu projecte polític vencedor...

El sentit cristià de la Pasqua dona la benvinguda a tots els projectes humans que “humanitzen” l'existència. Tots aquests projectes veuen que alguna cosa ha de morir per a donar pas a alguna cosa que ressuscitarà. Els qui els defensen i realitzen són els qui determinen què és una cosa i l'altra, segons la pròpia ideologia. És la força que té la humanitat per a superar una crisi, crear una utopia, lluitar, renéixer, en l'àmbit personal és la capacitat de l'anomenada “resiliència”. Encara que sempre quedarà per respondre la gran pregunta: cap a on canviar?; quin projecte, quina situació, em farà més plenament humà?...

El sentit cristià de la Pasqua també desperta el somni que el món canviï en tots

sentits. Però és molt més radical, total i autèntic. Entre altres raons perquè neix de la profunditat i serietat de la mort i es recolza en un fet concret. El seu punt de partida és el més contradictori, la mort absolutament injusta del just, la mort del qui més havia estimat, del qui creiem paradigma de la humanitat. Per això el cristià respon segur a aquesta pregunta: Què, qui, ressuscita realment?

Nikolas Velimirovik, en la seva biografia de sant Sava, narra que el sant, sentint propera la mort, es va acomiadar del seu fill Simeó, segons un vell costum de l'Església d'Orient: quan una persona està a punt de morir, la seva família, els seus amics i veïns venen a veure'l per a viure un mutu perdó. Ells li diuen: “Perdona'm, benvolgut...”. El moribund respon: “Jo et perdono. Que Déu et perdoni també, i tu, perdona'm a mi”. “Beneeix-me i sigues tu beneït per Déu”. “Que Déu et beneeixi i jo també et beneixo”. “Prega per mi”. “Tu també resa per mi...”.

Això és una veritable celebració de la Pasqua: Sant Sava afronta la mort com ja ressuscitat. En el moment més fosc de la mort imminent, reviu allò autènticament humà: l'amor, que perdona i beneeix. Una resurrecció que no seria possible si Jesucrist no hagués ressuscitat. Qui ressuscita és Ell, i amb Ell ressuscita l'amor.

Llavors l'amor és possible avui, encara que les vicissituds de la vida, com ara la perspectiva del fracàs, de la mort, la solitud, el desamor, l'ofensa o la injustícia facin molt difícil continuar estimant.

I si aquest amor continua viu, en brollen el perdó i la benedicció, la reconciliació i la vida, la fraternitat i la fecunditat, dues dimensions essencials de l'amor cristià. Ja no resultarà estrany que el primer do

que el Ressuscitat lliurà als seus deixebles sigui la capacitat de perdonar (cf. *Jn* 20,22-23). Hi va amb la gran salutació de la pau i amb l'alenada creadora de vida. I allí comença el món nou, la humanitat ressuscitada.

Salvar l'èsser humà (11-4-2021)

Vaig poder assistir a una interessant tertúlia, en la qual participaven especialistes de l'àmbit de la comunicació social i de la pedagogia. Es debatia la difícil i interessant qüestió de l'efecte que l'enorme poder mediàtic de les comunicacions digitals està produint en la política, en l'educació, en la psicologia de les persones. Lluny d'ignorar o de rebutjar el valor dels nous recursos, existia un acord clar: "Cal salvar l'èsser humà, el subjecte humà, en allò que té de persona lliure i responsable!".

Aquest és un crit que se sent avui des de diferents àmbits de la cultura, amb el seu ressò en els pensadors més lúcids. Com sempre, aquests són minoria, però almenys són capaços de detectar el deteriorament de la persona humana, quan consent ser manipulada, explotada i enganyada: el sistema resultant de l'aliança de dos poders, l'econòmic – polític i la tecnologia més avançada. L'engany consisteix a donar la sensació a la persona de llibertat (individual) i capacitat de gaudi.

En la Resurrecció de Jesucrist, no només va ressuscitar Jesús de Natzaret, sinó també tota la humanitat. En Ell va ressuscitar tot el que és realment humà, val a dir, tot el que constitueix la dignitat de la persona humana, tal com va ser creada per Déu.

¿Van ressuscitar les noves tecnologies, l'Internet, les xarxes socials, la connectivitat superdesenvolupada, els robots,

etc? Sí, també va ressuscitar tot això, en el sentit que és obra del treball humà, de la seva creativitat i enginy. L'èsser humà va ser creat capaç de perfeccionar fins a límits insospitats els seus instruments per a gestionar la seva vida.

El que no va poder ressuscitar en Jesucrist és gran part de l'ús que fem de tot això. Amb un poder tan extraordinari l'èsser humà es pot destruir a si mateix. De fet ho està fent.

Llavors la pregunta que tocaria respondre és aquesta: ¿Què entenem per autèntic ésser humà, allò que veiem en perill i que podem reconèixer ressuscitant en Jesucrist? Per a nosaltres l'èsser humà perfecte és el mateix Jesucrist. Amb Ell va ressuscitar la seva llibertat, la seva veritat, la seva dignitat, la seva paraula, el seu obrar, el seu amor. Diem "el seu" perquè no va ressuscitar qualsevol idea de llibertat, veritat, etc, sinó el que Ell va viure i va predicar: l'autèntic ésser humà.

Almenys hi ha dos grans obstacles perquè tots, com a persones humanes, ressuscitin amb Ell. En primer lloc, que Ell va viure tots aquests valors humans en referència al seu Pare Déu, vinculat fidel i amorosament a Ell. I l'èsser humà no vol vincular-se per fe i amor a cap déu: està convençut que és poderós i autosuficient (¿no ho demostra el mateix progrés humà?). En segon lloc, el Ressuscitat abans s'havia després per amor, fins de la seva pròpia vida, en la Creu. I l'èsser humà no vol ni sentir parlar de mort ni de Creu: el que vol és posseir, ser amo, assegurar-se l'existència, gaudir i aconseguir una màxima qualitat de vida.

La persona humana, lliure, responsable, conscient, creativa, solidària, treballadora, alegre, positiva, sincera... ja ha res-

suscitat en Crist. El que falta és quelcom indispensable: que nosaltres estiguem amb Ell. Aquest és al camí per a salvar l'ésser humà.

No utopia, sinó esperança (18-4-2021)

Algú, potser, en escoltar el que afirmem, és a dir, “que en Jesucrist ressuscita l'ésser humà, tot el que és veritablement humà”, pot entendre que la Resurrecció de Jesús no és més que el símbol de l'home victoriós, del seu progrés, de l'avenç imparabile de la ciència i de la tècnica... Sovint sentim dir que la resurrecció no és sinó un estímul per a continuar lluitant a favor d'un món millor més humà.

Això és veritat, però una veritat tan “petita” com fràgil.

Fa uns dies vam poder llegir un article de l'expert en comunicació i assessor polític, Antonio Gutiérrez-Rubí, titulat “Millor l'esperança que la utopia”. Amb lucidesa incidia en una qüestió de gran transcendència, especialment en el món de la política. Seguint a John Berger, identifica la utopia com una construcció nostra, tancada o acabada, que resulta molt atractiva per la seva senzillesa i coherència. Sol ser defensada radicalment amb paraules buides i pretensives i és proposada gairebé amb “el seu manual d'instruccions”.

En efecte, les utopies omplen els discursos polítics que volen arribar més fàcilment a la gent, delerosa de solucions ràpides i eficaces als problemes que pateix. Són freqüents en polítiques anomenades “populistes”. El seu llenguatge és radical i fan servir termes absoluts, de manera que provoquen reaccions contràries, igualment tancades. El resultat és la polarització de postures, que fan pràctica-

ment impossible el diàleg i l'acord (avui tan necessaris).

L'esperança, per contra, és una invitació a construir junts un futur, per si mateix no prefabricat, però que acabarà sent més comú. Diu l'autor:

“Esperances que facin possible el necessari. I urgent allò possible. Si la política democràtica ens desempara, per a llançar-se a la lluita sense quarter pel poder, fent del llenguatge polític un gest groller, d'estil vulgar, amb un to superficial o un vocabulari feridor, si això succeeix, la fi és a prop”.

Amb Jesucrist no ressuscita una utopia, sinó la virtut de l'esperança. Com a tal virtut de l'Esperit anirà sempre acompanyada de les altres dues germanes: la caritat i la fe. És l'esperança en la vida eterna, que il·lumina totes les esperances aquí en la terra. L'esperança no utòpica, que no sols obre la porta a una vida personal més enllà de la mort, sinó també a una comunió fraterna, que es pot cercar i gaudir en aquest món, encara que imperfectament.

Amb aquesta esperança es poden construir societats, sistemes productius, institucions, polítiques concretes, més compartides, i més properes a la persona humana. El fet que aquestes realitats construïdes amb esperança siguin sempre perfectibles, no resta res a la seva validesa. Valdran per a continuar caminant junts.

Per als cristians això no resulta gens estrany, ja que sabem que sempre estem en camí. L'esperança que neix del Ressuscitat, ens ensenya a superar la temptació de considerar qualsevol assoliment humà com a absolut. No ens enlluernen les utopies, sinó el do de la ciutat resplendent que ens vindrà regalada a la fi dels temps.

Cridats a una vida nova (25-4-2021)

Els cristians escoltem aquests dies de Pasqua, en la litúrgia i en la predicació, moltes paraules que donem per sabudes, molt repetides, com un discurs “que toca” fer aquest temps: “home nou”, resurrecció, novetat de vida, món nou, nova Església, etc. Potser no ens parem a pensar que aquestes expressions estan en contradicció amb l'opinió que ser cristià no és més que optar per ser bona persona, com molts d'altres podrien decidir, no creients, o creients en diferents religions o ideologies.

Així, el baptisme no seria més que l'expressió simbòlica del que un viu o fa com a opció lliure a favor d'una vida èticament correcta.

Aquesta manera de pensar està molt lluny dels missatges que ens transmet sant Pau. Ell, jueu instruït i fidel, coneixedor de filosofies i religions, insisteix dient que en el baptisme comença en nosaltres una vida realment nova. Jesucrist, quan va manar que bategéssim en el nom del Pare del Fill i de l'Esperit Sant (cf. *Mt* 2,19), estava pensant que en fer-ho oferíem als creients la possibilitat de renéixer, iniciar una existència nova: en el baptisme quelcom (algú) moria i alguna cosa (algú) renaixia. Sant Pau dirà que, llavors, es realitza en nosaltres la gran obra de Crist: pel baptisme, en Ell morim i renaixem (*Rm* 6), de manera que “allò vell ha passat, som criatures noves” (*2Co* 5,17). El baptisme, el baptisme de cadascun, és tot un esdeveniment.

És un esdeveniment que continua viu en tots els moments de la nostra existència. Roman també en forma de crida perenne. Avui recordem, en efecte, que la nostra vida és una constant vocació. La

vocació baptismal, compartida per tots els membres de l'Església, és precisament això: “avui, com el dia del teu baptisme, vius morint i resuscitant”. Avui, a quina mort i resurrecció estàs cridat?; què ha de ressuscitar en tu?; quina novetat de vida s'ha d'obrir pas en la teva existència?; com participes avui de la mort i resurrecció de Crist?

Així, per exemple, de manera especial en temps de Pasqua, cadascú ens plantejem: “El moment històric de la pandèmia, amb les seves contradiccions i sofriments, conté una crida; ets un batejat que sofreix personalment i socialment, ¿quina crida baptismal conté l'experiència de la pandèmia?; què neix en tu, com a participació en la Pasqua de Crist, enmig d'aquesta crisi?

No estem fent consideracions “piadoses”. Molts van veure com canviava la seva vida, quan van descobrir personalment la crida baptismal que amagaven els esdeveniments reals de les seves vides. Alguna cosa en ells va morir i alguna cosa va néixer. Van iniciar una vida nova i van obrir camins de novetat cristiana en el món i a l'Església. Allò vell va passar per a ells i van iniciar la gran novetat de l'Esperit del Ressuscitat.

Sant Pau dirà que el canvi es notarà en la mirada. Ja no hi veurà amb ulls de l'home “vell”, de manera purament humana, sinó que tot i a tots coneixerà amb els de l'Esperit, perquè “els que viuen en Crist —dirà— són una creació nova” (*2Co* 5,17).

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Als preveres i diaques convidant a la Missa Crismal

Sant Feliu de Llobregat, 8-3-2021

Molt estimat germà:

Rep la més cordial i fraterna salutació en ple camí quaresmal i en vigílies de la gran celebració del Misteri Pasqual durant la Setmana Santa. Com cada any, ens sentim convocats a la Missa Crismal, festa especial i joiosa de la comunió de l'Església Diocesana.

Seguim limitats per les exigències de les normes sanitàries. Però enguany, a diferència de l'any passat, tenim el goig de poder-nos trobar físicament, tot respectant la normativa vigent, per celebrar la Missa a la Catedral.

En les circumstàncies que ja fa un any vivim, hem entès que Déu ens crida a saber viure "com si veiéssim l'invisible". És una manera de viure pròpia de tot creient, especialment del ministre ordenat (sant Pau VI). Però els confinaments, tot limitant les nostres trobades i la mateixa celebració litúrgica, ens han posat a prova reblant encara més profundament el repte de caminar refiats en la veritat del misteri invisible. Com diu la Carta als Hebreus, fou la manera com Moisès va sortir vers la llibertat: "Gràcies a la fe, va abandonar el país d'Egipte sense témer la indignació del

rei i, com que anava veient el Déu invisible, es mantingué ferm i constant" (Hb 11,27).

Et convidem, doncs, a participar en la Missa Crismal, la celebració on vivim el signe, visible i eficaç, de l'amor de comunió que ens uneix a l'Església. Esperem que la renovació de les promeses, en el marc del sagrament, presència visible de l'amor invisible de l'Esperit, ens revifi l'esperança. El Poble de Déu que ens ha estat confiat en serà el primer beneficiari.

Ens veurem, si Déu vol, el proper Dimecres Sant, 31 de març, a la Catedral, a les 11 del matí, acompanyats per una petita representació de tot el Poble de Déu.

Fins aviat. Units en la pregària fraterna, junts al Bon Pastor.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Als religiosos i als membres del Consell Pastoral Diocesà convidant a la Missa Crismal

Sant Feliu de Llobregat, 8-3-2021

Estimats en el Senyor:

Rebeu la invitació d'enguany a la celebració de la Missa Crismal. Tenim el goig de poder celebrar-la presencialment, encara que amb els límits que estableixen les mesures sanitàries.

Volem, però, mantenir aquesta invitació, per tal de cridar a la participació, vivint la comunió diocesana, sobretot en l'esperit, que és allò més important.

Junt a una representació de la Vida Consagrada, també ens adrecem específicament al Consell Pastoral Diocesà, perquè, si és possible, hi siguin físicament presents. Els seus membres són signe

que representa el Poble de Déu en la seva diversitat de carismes, i constitueixen un testimoni de la comunió d'amor eclesial, així com de les promeses sacerdotals, que s'hi renoven.

Com sabeu, la celebració tindrà lloc, si Déu vol, el proper Dimecres Sant, 31 de març, a la Catedral, a les 11 del matí. Que sapiguem aprofitar aquesta avinentesa com un do que el Senyor ens regala per ajudar-nos a seguir caminant.

Us esperem, doncs, compartint el mateix Esperit de comunió, en la pregària i en la celebració esperançada.

Per assistir a la celebració de la Missa Crismal és imprescindible confirmar l'assistència trucant al telèfon del Bisbat, 93 632 76 30, abans del dia 25 de març.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

HOMILIES

Missa Crismal

Sant Feliu de Llobregat 31-3-2021

Estimat Pare Abat, germans preveres i diaques/seminaristes, religioses i religiosos, laics, membres del Consell pastoral. Tots els qui seguïu aquesta celebració via telemàtica. Germans tots ben estimats.

Gràcies a Déu gaudim de la possibilitat de celebrar aquesta important Missa Crismal presencialment. Tenim tanta necessitat de viure la nostra fe i el nostre amor amb signes visibles i palpables...! Ja ho sabia Jesús; en instituir els sagraments, va deixar-nos la seva Paraula i va garantir la seva presència viva en la comunió visible d'un Poble de germans.

Com sempre, som convidats a viure la litúrgia de cor i conscients de la nostra vida concreta. El dijous passat, reunit amb els seminaristes de la Diòcesi, presents el Delegat de vocacions i el Rector del Seminari, en una estona de pregària i diàleg, vaig demanar-los que, des de la percepció que tenien dels sacerdots de la Diòcesi, diguessin amb confiança què pensaven sobre el missatge que adreçaria Jesucrist als nostres preveres amb motiu d'aquesta Missa Crismal.

Les aportacions varen ser força interessants. Anaven des de la crida a viure de cor la litúrgia, fins fer-se propers a les perso-

nes, especialment a les que pateixen, passant per la vivència més autèntica i concreta de la fraternitat sacerdotal, així com per la recuperació de la pròpia identitat, en la doble dimensió, de la referència fonamental a Déu i el seu amor, i el lliurament als germans estimant-los de debò.

Sens dubte, la situació que avui estem vivint ens exigeix un doble repte. Per un costat, hi ha una crida clara de l'Esperit als ministres ordenats, a viure, segons Ell, el sofriment del món, de l'Església i d'ells mateixos. (Hi ha sofriment a la societat, a l'Església, en el germà prevere. I tot sofriment esdevé una crida especial a tots els que estem constituïts servidors del Poble de Déu). Per altra banda, sentim una invitació a superar tot abatiment, tota pèrdua de confiança en el nostre ministeri, tota menysvaloració del que som.

Ens preguntem, doncs, com vivim la situació de sofriment i si acompanyem els que pateixen i si ho fem com ho faria el Bon Pastor.

En aquest sentit ens colpeja el testimoni del Servent de Jahvè d'Isaïes en el seu quart poema.

“El Senyor Déu m’ha donat una llengua de mestre, perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l’orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m’ha parlat a cau d’orella i jo no m’he resistit ni m’he fet enrere...”
(Is 50,4)

Fixem-nos que aquesta versió oficial anomena al Servent “mestre” i al qui rep l’ajuda “el qui està cansat”. Altres versions diuen “m’ha donat un parlar que convenç”, o “he rebut una llengua de deixeble per a parlar a l’abatut”, o “una llengua dòcil per dir paraules d’alè”... Una cosa és

clara: que la missió de Jesús – Servent inclou revifar, fer viure, en definitiva, salvar la humanitat enfonsada i desfeta. Missió que Ell actualitza en el temps, amb la seva presència a l'Església, “tota ella serventa”, i que en nosaltres adquireix el rostre de Bon Pastor.

Complim realment aquesta missió? Potser sí; mirem de realitzar-la i busquem, per això, en llibres, cursets, consultes a experts, la manera i el mètode d’acompanyament més eficaç. Però en el marc de la Missa Crismal, amb el ressò viu del gest radicalment salvador de Crist, el Misteri Pasqual, ens adonem que no som tan eficaços com voldríem, perquè la qüestió és molt més profunda. La qüestió rau a saber escoltar Déu, obrir l’oïda, quan ens parla “a cau d’orella”! (Recordem que la fe comença per l’oïda, per l’escolta, com diu sant Pau)

Per tenir una paraula eficaç, adient, a dir a l’abatut, abans hem d’haver escoltat Déu. Per esdevenir mestres hem de ser abans deixebles. Per iniciar hem d’haver estat iniciats mitjançant l’escolta.

Sembla normal: tot mestre ha hagut d’aprendre. Però no és simplement així. Estem davant una vocació i una consagració, un vertader esdeveniment de gràcia. El que Déu ens diu no és un precepte moral, ni una lliçó a aprendre, sinó: “Ets el meu servent, soc amb tu, et dono la meua força”; i a més, “sigues fidel en la missió, aguanta el sofriment i no et facis enrere”.

En efecte, la Paraula escoltada treballa el cor, provocant la doble i meravellosa experiència: ésser estimat i sostingut per Déu i, alhora, mantenir-se obedient, disponible, en el sofriment. Qui viu aquesta doble gràcia és veritable apòstol, instrument adient en la salvació dels germans. Com

ens diria sant Pau, saber viure la gràcia, l'amor de Déu, en plena contradicció del sofriment.

Quin és el secret de la relació entre el que un viu, el sofriment propi, que hem d'assumir, i l'ajuda al germà que hem de practicar?

El secret és que els ministres ordenats no ajudem el germà per ideologia igualitària, ni patim per mera sensibilitat, sinó perquè el sofriment del germà, amb tota la seva vida, entra dins el propi cor.

Com deien els seminaristes, no hem de ser com aquells sacerdots i mestres de la Llei de la paràbola del Bon Samarità, que passaven de llarg en trobar-se amb la víctima arran del camí. Però mirem que Crist hi era, no només en la víctima, sinó també, segons els Sants Pares, sobretot en el Bon Samarità: ell portava dintre l'amor de Déu, i aquest amor és essencialment amor compassiu, que guareix la humanitat ferida.

El sofriment del ministre no ve només de la vida estrictament personal, sinó també de compartir el patiment dels altres. Aleshores, allò "d'escoltar" del propi del Servent és un deixar-nos encomanar del mateix amor de Déu. L'autèntic ministre no és un savi, sinó un pobre i humil servidor, que pot "com-padir" perquè ell mateix s'ha sentit compadit. També amb St. Pau diem: "nosaltres, gràcies al consol que rebem de Déu, sapiguem confortar els qui passen alguna pena" (2Co 1,4). És així com Déu pot donar eficàcia salvadora al nostre ministeri. Qui sap escoltar Déu, sap escoltar el germà.

Permeteu-me afegir breument un darrer missatge, avui particularment important. El germà, que rep la paraula d'alè i l'ajuda salvadora és també el germà prevere, que lluita al costat nostre, per esdevenir fidel

al seu ministeri. La comunió dins el presbiteri, que avui celebrem especialment, també inclou aquesta paraula d'alè adreçada al germà, tot naixent de la mateixa font: l'amor compassiu de Déu.

Hem de demanar a l'Esperit que ens doni aquella gràcia d'acompanyar, compartint el sofriment de l'altre, en aquest cas del germà prevere. Deixem que entri el seu patiment en el nostre cor (pel mateix que deixem entrar dins nostre el seu valor, el bé i el do que ell representa). Això ja és una gran ajuda. Després vindran les paraules adients i el gest oportú. Elles seran un signe d'aquell amor compassiu, rebut de Déu, quan ens parlava a l'orella i l'escoltàvem obediènts en el sofriment i en el servei.

Amb els seminaristes també somniem una Diòcesi, on els fidels visquin les crisis, el sofriment, la joia, la salvació, l'esperança, mostrant i oferint al món la font de la veritable vida: l'amor compassiu de Déu. Un somni que ja veiem realitzat en Maria, la Mare de Déu. Ens deixem acompanyar per ella, perquè d'ella rebem tota gràcia.

Mare de Déu de Montserrat, pregueu per nosaltres.

Agustí Cortes, Bisbe.

ARTICLES I ALTRES ESCRITS

Entrevista per al portal CatalunyaReligió

Sant Feliu de Llobregat, 3-3-2021

El 2004 el valencià **Agustí Cortés** va ser nomenat primer bisbe de la nova diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, format per les parròquies del Baix Llobregat, l'Alt Penedès i el Garraf. Cortés havia estat secretari particular de l'arquebisbe de València, professor de Teologia i rector del seminari. El 1998 va ser nomenat bisbe de la petita diòcesi d'Eivissa. Quan va arribar al territori desconegut del Llobregat va voler posar en marxa la nova diòcesi amb una participació real de capellans, laics i religiosos. En l'entrevista el concepte que repeteix més és sinodalitat.

La pandèmia va portar a un inici de curs amb objectius limitats però sobretot amb la voluntat de no trencar la comunicació afectiva. S'ha aconseguit?

Hem aprofitat tot el que teníem a l'abast. Hi ha gent que no està avesada a aquesta comunicació no convencional i sempre ens quedem curts. Potser s'ha aconseguit en un 60 o 70%. Què més voldria que comunicar ganes de viure i esperança en aquesta situació crítica! A més de solucionar les qüestions de tipus material o de la malaltia, aquesta és la in-

tenció de fons. Transformar una situació de crisi en creixement. Que des de la fe la gent no s'ensorri, continui lluitant, i que tregui les forces de les seves conviccions profundes.

El nostre propòsit fonamental des del punt de vista pastoral és la persona. La malaltia no és només malaltia física, que una pastilla o una vacuna guareix. És la persona. No hi ha malaltia sense malalt.

Com ho ha viscut personalment com a població de risc, després del mieloma que li van tractar fa uns anys?

He participat de les sensacions de molts preveres i laics de la diòcesi. Preguntant al Senyor per la impotència i el mur que tenim davant. Tota experiència contradictòria planteja interrogants a qualsevol persona mínimament sensible. He recordat moltes vegades l'experiència de sant Pau. Se sent cridat a l'apostolat i els obstacles que troba són un agulló que el rosega tota la seva vida. He mirat de viure la situació il·luminat des de la Paraula, personalment i eclesialment.

Quan una persona integra aquesta sensació d'impotència, misteriosament es troba més pobre, més lliure i amb més ganes de treballar. Perquè ja no es tracta d'una impotència psicològica sinó d'una vivència espiritual.

“Una religió alienant compensatòria del sofriment no és ‘la’ resposta”

Creu que la situació de dolor o malaltia porta a una conversió espiritual?

Crec que realment això passa. Ho he vist amb persones concretes. Per mi personalment la malaltia també ha estat un moment de conversió o reconversió. Sabem moltes coses de l'Evangelí, però quan

arriba el moment de la veritat, és quan ho vius i amb més profunditat. He trobat molt gent, molta... I et preguntes com pot aguantar i com pot revifar el seu esperit tot i el sofriment que té a sobre. I no són precisament les persones més cultivades. Són persones senzilles, però que entenen el nucli de l'Evangelí. Entenen què vol dir l'esperança cristiana. Els testimonis que hi ha són admirables.

La gent que havia deixat aparcada la fe, continua pouant en el seu substrat catòlic o busca altres respostes en proposades amb més prestigi social o sense tanta càrrega històrica?

Malauradament molta gent busca el refugi. Un refugi alienant, com deia la crítica marxista a la fe cristiana. Una religió alienant compensatòria del sofriment. Donada la nostra debilitat és acceptable. Però realment no és "la" resposta. És com prendre un calmant. Quan s'acaba l'efecte continues tenint el mateix problema. Nosaltres el que fem és una oferta d'esperança. A prova de bomba. Una esperança que admet les llàgrimes. I el sofriment de tot tipus. Però tenim present un cor que, més enllà del sofriment, vol viure.

També hi ha un catolicisme taumaturg.

També, també. Dins de la nostra l'Església i del nostre culte, també hi ha aquesta manera de viure alienadament la religiositat. Ho hem viscut tot aquest any amb litúrgies virtuals que per a molta gent podria ser només una cançó, una imatge, una historieta o una experiència agradable. Hi ha la temptació de confondre això amb la profunditat d'una fe que lluita per la vida i que amb una participació en l'eucaristia compromet la teva vida.

"L'Església europea s'ha buidat per crear cultura, política i societat"

Quina és la situació social al territori del bisbat de Sant Feliu?

A través de Càritas ens arriben realitats preocupants. S'han multiplicat les demandes. A tot arreu. A la zona del Baix Llobregat estem molt, molt, molt tocats. A les grans concentracions de la costa que viuen del tercer sector ja sabem la desfeta econòmica que hi ha hagut. Com a la zona del Penedès més interior, on la majoria viuen de la vinya i del cava.

El bisbat s'ha distingit per posicionar-se en temes socials, com va passar amb Eurovegas impulsant un pronunciament conjunt dels bisbes després del tancament de la Nissan sobre la situació del Penedès. Quin missatge es vol donar?

Penso que ara estem massa aturats. També, quan miro enrere, malauradament veig que la meva malaltia m'ha afectat i que he deixat d'animar alguna realitat diocesana. Podríem fer molt més amb les realitats socials que ens han colpejat: els desnonaments, grans empreses que s'han traslladat, el problema ecològic... Però hem volgut donar una paraula. Més enllà no ho podem fer. Hem d'atendre les persones però també hi ha la Doctrina Social de l'Església. Ara bé, les possibilitats d'acció passen per un laïc actiu i compromès perquè institucionalment l'Església piques coses pot fer.

El bisbat no pot collar els empresaris o els polítics?

Quin cas farien a un pobre bisbe? [riu]. En aquests casos la nostra força és la credibilitat de la paraula que pugui ressonar en l'àmbit públic i que la senti qui la vulgui sentir. Crear consciència, obrir camins

possibles d'esperança perquè la gent sigui protagonista. Ens hem de creure que el poder de l'Església ha minvat absolutament. I no només aquí per la nostra herència del franquisme o pel que sigui, sinó a tot Europa. És la història d'Europa del segle XX.

No ho diu amb recança.

No. No. Les institucions polítiques, socials i culturals que han nascut a l'Església són incomptables, a Catalunya n'hi ha moltíssimes. Des de fa 50 anys, al voltant del Vaticà II i ja abans, l'Església europea s'ha buidat. S'ha buidat a favor de crear cultura, de crear política, de crear societat... perquè es veia cridada a transformar el món. L'humanisme cristià il·luminava una gran quantitat de patronats, fundacions, iniciatives de tipus socials o polític...

“L'Església és absolutament pública. No és individual, sinó personal”

Si l'Església s'ha buidat en un paper de suplència, quina ha de ser ara la seva presència social i política? O s'ha de quedar només en el cultiu individual de les ànimes?

L'Església no és un fet privat o individual. Des de la seva fundació l'Església és absolutament pública. I no és individual, sinó personal. L'accent, la mirada directa de Jesús i el seu missatge i el Regne de Déu és la persona, que en la seva llibertat és cridada a la conversió. L'estructura no es converteix, el que es converteixen són les persones que fan l'estructura. I com ja va denunciar **Joan Pau II**, pot ser estructura de pecat i alienant o pot ser estructura humanitzadora i al servei del creixement de la persona. Però Jesucrist tenia davant creients, amb noms i cognoms concrets. I fa una interpel·lació sempre a la llibertat

i a un cor que necessita convertir-se. Això és irrenunciable a l'Església, un problema d'identitat. Ser cristià per conversió. No una Església de batejats, sinó de batejats convertits veritablement a Jesucrist.

I aquesta Església que crida a la conversió és la mateixa que crida a la sortida al món, com fa ara el **papa Francesc**. Perquè no pot haver-hi una conversió que es tanca en si mateixa. Nosaltres estem en aquest doble repte. Quan el Papa diu que no ens tanquem i no siguem autoreferencials té tota la raó. Ha de ser simultani: el moment de la crida a la conversió amb la crida a la sortida. El problema és que ara el rector de parròquia es pregunta qui ha de sortir de la seva parròquia. Quantes persones té a la comunitat? “Has de sortir! Has de sortir!”. I com poden sortir si són persones grans o cansades?

No se'l veu molt animat...

No, no... vull ser realista. Veus les assemblees parroquials, la pastoral juvenil molt minsa, persones que —encara més per la pandèmia— estan desinflatades, que els manca força o il·lusió... El que voldríem és tenir cristians capaços d'anar a les persones soles, de sortir al carrer, a la institució, a la política, a l'empresa, a on sigui. Amb tot l'esperit i tota l'ànima ben revifada per la seva fe.

Però no estic desanimat. La pandèmia ens ha tret les eines de les mans: no podem sortir, no podem comunicar, no podem treballar... Però el que roman és la persona, amb el seu cor i el seu esperit i la seva esperança. L'entorn és més aviat relatiu. Hem de salvar la persona.

El discurs del papa Francesc ajuda l'Església catalana?

Precisament el document dels bisbes dels 25 anys del Concili Provincial Tarraco-

nense s'ha volgut amaran del missatge del papa Francesc. Ja voldríem que s'escoltés el seu missatge global, no només quan diu una cosa més cridanera. Però tenim la sort de tenir una veu molt escoltada, amb un ressò mundial, i amb tota la seva càrrega renovadora i transformadora. I aquí a Catalunya jo crec que s'escolta.

I si n'hagués de triar un, amb quin missatge del papa Francesc es quedaria?

Ja en va parlar Joan Pau II i Benet XVI, però Francesc ho ha posat en el primer graó: el sentit ecològic del cristià, l'ecologia integral. El món creat com una casa comuna. Com a cristià has de viure en aquest món pensant globalment i incorporant aquest plantejament ecològic a la justícia o als Drets Humans.

“Qualsevol opció sigui a favor o en contra de la independència és legítima”

En la situació actual que viu Catalunya, els bisbes heu tingut la paraula que esperava la gent?

Hem tingut la paraula, no sé si ha estat massa efectiva. Ja ho fèiem el 2007 en el document 'Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor' amb el qual va treballar molt el bisbe **Joan Carrera**. La idea de no ser covard, d'enfrontar-se a la teva vida, de replantejar-se la fe. Era un programa i la línia que volem portar endavant els bisbes.

Per allò de ser optimista o pessimista que em dèieu, a mi m'agrada moltíssim trobar capellans grans o persones grans que mantenen una alegria i un to de fe impressionant. Capellans grans que a la seva edat són més joves que molts joves. No han permès al seu esperit que es buidés o perdés força. Sincerament aquestes realitats estimulen molt.

I sobre el moment polític actual?

Els bisbes no som veus d'individus o de particulars. La nostra veu vol ser un ressò evangèlic aplicat a la situació present. I tenim per un costat el contingut d'un missatge evangèlic i per l'altre tenim un límit: el que manifestem no ha de ser partidista. I ha de ser catòlic, en el sentit de ser obert a qualsevol cosa opinable moralment. Aquest és el límit fonamental.

Per això, el pronunciament de l'Església oficial mai pot ser una casuística. Sempre incideix en els fonaments. Perquè la decisió cas per cas ha de ser de la consciència de cadascun dels creients. Qualsevol creient té tot el dret a dir-nos que al bisbe ningú no li ha donat el certificat d'especialista. Per exemple en un problema de negocis, el bisbe pot parlar de la repercussió en la justícia social, en la legitimitat d'un procediment... però ens poden dir: “vostè predica des de la trona: deixi la trona i vingui aquí al món empresarial, dels negocis, o de la política i a veure com s'ho fa”. Això és el que a vegades ens retreuen alguns laics, i alguns amb tota la raó.

En altres moments polítics transcendentals, com va ser la Transició, l'Església va tenir un paper remarcable que ara no ha tingut a Catalunya. Per això, pot quedar la impressió que ara els bisbes catalans han volgut passar més de puntetes per no prendre-hi mal.

El moment de la transició era un repte que es vivia a tota l'Església. Penso en **Pau VI** i el seu paper col·laborant perquè s'implantés la democràcia a Espanya. Eren problemes claríssimament de Drets Humans. L'Església no deia aquest és el camí concret de la transformació política, però posava les bases en l'afirmació dels Drets Humans. Avui, quan l'Església es troba en

un sa pluralisme d'opcions polítiques no tenim cap pretensió de ser protagonistes. Si has de guardar silenci o has de parlar... Sí que són valors indiscutibles la crida al diàleg, a l'entesa, oferint-se com intermediaris... o la crida al respecte dels drets i mirant que els més perjudicats i els més necessitats siguin els protagonistes de la decisió política.

Hi ha hagut grups, partits, gent del bisbat demanant que l'església s'hi impliqui més?

Sí. De gent apel·lant a l'evangeli, les he rebut per les dues bandes. Del problema del pronunciament sobre la independència, del no a la independència, els presos... Jo sempre els he contestat des del pronunciament dels mateixos bisbes, que normalment són consensuats entre tots. O des del que hem rebut de la mateixa Roma. En la primera visita *Ad Limina* que van fer els bisbes de Catalunya al papa Francesc el 2014 ens va dir directament que havíem de treballar per la persona i pels Drets Humans. Però que no hi ha rasons fonamentals evangèliques per imposar una opció o altra; que qualsevol opció sigui a favor o en contra de la independència o de l'autogovern és legítima. Un nacionalista espanyol no és menys fidel a l'evangeli que un nacionalista independentista. És a dir, són àmbits en els quals ningú no ens ha donat legitimitat per entrar-hi magisterialment. Personalment pots pensar el que vulguis.

Jo tinc molt clara l'obligació moral d'estimar Catalunya. És ineludible, és un dret i un deure de qualsevol cristià estimar el teu país i treballar per ell. Però estimar-lo més no vol dir que siguis més independentista o menys. Hi ha molt bons catalans que estan contents amb l'Estatut d'autonomia

que tenim i altres molt bons catalans que no n'estan contents. Mentre una persona pugui recitar el credo i sentir-se ben cristià, si un està pensant en la independència i l'altre no, el bisbe no pot dir qui està més en l'Evangeli.

“Estic convençut de la sinodalitat. No és una moda”

El primer vicari general de Sant Feliu el va escollir perquè va ser el nom més votat entre els capellans en una consulta. També els seus col·laboradors sempre destaquen que vostè exerceix de bisbe posant per davant la confiança i la consulta.

Sí, sí. Mossèn **Jaume Berdoy** va ser escollit entre els capellans i una gran majoria de laics. Per alguns això pot donar una imatge de debilitat o de treure's responsabilitats de sobre. Doncs no. Estic ben convençut que l'Esperit treballa i viu en cadascuna de les persones fidels. I sobretot en els que són cridats al ministeri i en els cristians que treballen en l'Església. Estic convençut de la sinodalitat. No és una moda.

L'Església és un poble de Déu animada per l'Esperit. I l'Esperit no està en exclusiva en cap bisbe. El bisbe ha d'escoltar, sense renunciar a la seva missió d'unitat i de garantia de vincle a la comunió de l'Església. A més la sinodalitat és educativa. Ja ho veia quan treballava en la pastoral juvenil, de consiliari, en col·legis o en moviments... L'educació de la no directivitat cristiana. És a dir, fer sortir de la persona el que porta a dins i ajudar-la a madurar des d'ella mateixa ajudada per l'Esperit. L'educador o el qui té una responsabilitat és un acompanyant d'aquest creixement i desenvolupament de les persones o de les comunitats.

Aquest model de sinodalitat encaixa gaire amb la itinerància episcopal? Bisbes com vostè que arriben a una bisbat que no coneixen?

El bisbe és un jardiner que fa un jardí en un terreny selvàtic. No crea la planta. Deixa que la planta surti però ajuda que tingui forma harmònica dins del conjunt. És la bellesa de la comunitat i de l'Església. Els diferents carismes i les diferents persones van aportant la seva part, la seva forma, la seva olor, la seva alçada, els seus fruits... però el jardiner no substitueix ningú. Aquest plantejament permet que estiguis allà a València en un seminari sent rector i que t'enviïn a Eivissa. Quan em van nomenar bisbe d'Eivissa em preguntava "però jo que tinc a veure amb Eivissa, que només hi he estat una vegada i que no conec en absolut?" Però després et trobes amb què vol dir ser apòstol. Quants quilòmetres va fer sant Pau? Tu ets apòstol de Jesucrist i has d'anar on Jesucrist et demani.

Vas trobant la teva missió de bisbe amb la realitat que hi ha, amb el que dona de si aquella comunitat. I vas mirant com allò pot créixer en harmonia i en unitat. Llavors t'envien a Sant Feliu, un altre lloc absolutament diferent i que gairebé no sabia on era, i esperes llegir la veu de l'Esperit en aquest lloc. Allà on siguis has de discernir sobre la situació i espai, que són situacions històriques i espais físics de l'Esperit. Primer escoltar, primer observar, fer lectura de la realitat i després decidir.

Aquest jardiner no seria més raonable que sortís de la comunitat, com era el model de les primeres esglésies?

La primitiva església des del primer moment va tenir veus que convocaven en nom de Jesucrist. I es deixaven acompanyar per aquell qui en nom de Jesucrist estava rea-

litzant la seva missió. Com deia Benet XVI, el fet que hi hagi ministres i bisbes designa que l'Església no es crea a si mateixa, sinó que és convocada, és cridada i acompanyada. Però el subjecte que camina és l'Església sencera; el poble i l'apòstol. L'apòstol sense el poble no té cap sentit, però l'Església sense l'apòstol no es pot dir que sigui de Crist. Pot ser un grup molt maco i que faci molt de bé, però l'Església de Jesucrist és aquesta Església convocada per la veu apostòlica, i acompanyada i discernida per la veu apostòlica. Això és el que va experimentar l'Església en els seus orígens.

El repte que tenim els bisbes és trobar-nos dins d'aquesta comunitat. No fora d'ella. I respirar amb ella. Això és la sinodalitat. És un repte i una ascensió pel bisbe i són dos pols que s'han d'equilibrar. Jo estimo la diòcesi de Sant Feliu, estimo Catalunya i estimo la gent. Me'n sento membre, veí, conciudadà com qualsevol. I, d'altra banda, soc valencià i tinc la meua història i idiosincràsia.

Però, per exemple, de Sant Feliu segur que aviat ens posaríem d'acord en dos o tres noms de capellans que podrien ser un excel·lent bisbe de la diòcesi...

Hi va haver un moviment que deia que el bisbe nomenat a una diòcesi ja s'hi quedava, que la seva esposa era aquesta diòcesi i no es podia trencar aquest matrimoni. En canvi aquest principi d'estabilitat s'ha de compensar amb l'obertura i disponibilitat en l'Església universal.

Certament és un repte pels qui venim de fora. Però quan ordenem un prevere en una diòcesi l'ordenem per tota l'Església. Aquest compromís encara hi és més quan s'ordena un bisbe. El bisbe té en el seu ADN la universalitat. És corresponsable

de tota l'Església, i d'aquí ve el sínode, el concili, i tots els organismes de participació universal.

“Quan parles amb persones amb les quals no compartim el sentit de matrimoni o la relació cos-esperit, veus que realment estem molt lluny”

Parlem de la pastoral familiar que vos-tè coordina a la Conferència Episcopal Tarraconense. Quina tasca fa en aquest àmbit?

A Catalunya no tenim un secretariat de pastoral familiar. Des de la Tarraconense coordino els delegats que hi ha a Catalunya, perquè hi ha algunes diòcesis que no en tenen. Ara estem més aturats, però hem tingut moments importants amb una campanya a favor de la família o l'estudi dels diferents projectes de família que tenen els partits que concorren a les eleccions. Insistim en quin és el model familiar, de matrimoni, comunitat de vida i amor com defineix el Vaticà II.

Al voltant de la família com a nucli social hi ha diferents problemes de tipus social i moral. Famílies empobrides, famílies immigrants, famílies trencades... després famílies reajuntades, del mateix sexe... Però no anem més enllà ni més ençà del que diu la paraula del Papa. No som un òrgan de magisteri, sinó una coordinació dels delegats diocesans.

Quan els mitjans generalistes entrevisten un bisbe o un responsable eclesial sempre li treuen els temes sobre l'homosexualitat, el divorci, els anticonceptius... Temes vinculats a la sexualitat.

Tots aquests problemes tenen al darrera una antropologia i una cosmologia cristiana que no és compartida per les

ideologies dominants. Quin concepte de sexualitat, de cos humà, d'amor...? Què vol dir estimar segons l'Evangelí? Són conceptes que una persona ha rebut i que han amarat la totalitat de la seva vida a partir de l'Evangelí. I hi ha gent que no ho comparteix.

Però realment és un problema de concepte o de la concreció que proposa l'Església?

Jo també pensava que podríem deixar de banda el problema de les concrecions. Però no. Avui el problema està en els principis. Per exemple, quan parles amb persones amb qui no compartim el sentit de matrimoni o la relació cos-esperit, veus que realment estem molt lluny en els conceptes.

Quan s'està dient a la gent jove que el cos és per a fer-lo servir per la seva satisfacció i la sexualitat per passar l'estona, però jo penso que el cos és persona humana en la seva integració i dignitat, vol dir que no pensem igual des del principi. Podríem dialogar sobre els principis. Però la sexualitat no és passar l'estona, és una trobada personal entre dos cors que s'estimen, és un suport físic per l'amor. Llavors estem molt lluny del que entenem per amor. Em sap molt greu quan hi ha conflictes en allò més concret, sense entrar en la profunditat i seriositat en els principis. Si banalitzem la sexualitat tot és possible perquè la sexualitat és un element sagrat en la relació personal profunda de dues persones que s'estimen. És molt més del que es pensa.

Quin és el canvi que proposa el papa Francesc en l'Amoris Laetitia?

El canvi d'hermenèutica, de paradigma. El que fa el Papa és posar l'accent sobre el subjecte que ha de triar. Més que en la

norma, posa l'accent que la consciència és l'últim criteri per decidir. Però la consciència s'ha de deixar il·luminar. La consciència s'ha de discernir. I discerniment no és què m'agrada o què trío al meu gust. Discerniment és escolta, mirar d'aplicar el principi o la norma al cas concret. Aquest exercici és ben complicat. No només en la sexualitat. En consciència estimes la teva dona? Estimes el teu home? En consciència? T'has plantejat si aquesta estimació neix del profund del teu cor? Això és molt difícil de dir. Tothom es casa, s'enamora o projecta la vida, i té fills en consciència. Això vol dir que et pots divorciar en consciència. Però ja m'agradaria que fos així, que les vides fossin il·luminades realment en consciència. També en consciència la gent s'insulta o fa la guerra...

Consciència és aturar-se, fer un judici... Per això el Papa accentua el valor subjectiu. El subjecte escolta, el subjecte mira la realitat. I en un principi potser pensava una cosa i n'acaba pensant una altra. Perquè hi ha hagut un esforç d'interiorització i ha descobert tot l'esforç de desfer els principis egoistes, ha alliberat l'amor i ha descobert diferents interessos interiors, desitjos, passions i mil coses que li impedeixen obrar en llibertat. Això és una consciència purificada i formada. La consciència madura per una persona és un tresor. Si a mi una persona em diu que ha fet uns exercicis, que s'ha alliberat de tots els interessos egoistes de la seva vida i que en consciència farà això o allò, endavant. La teva consciència és un ressò de la veritat. No de la veritat en si mateixa, sinó de la veritat per tu en aquesta situació.

Secretaria General

DECRETS

Decret 08/21. Aprovació de la 3a edició de l'Estatut de la Cúria

Sant Feliu de Llobregat, 10-3-2021

Havent d'actualitzar l'Estatut de Cúria, que és l'instrument per a determinar les competències dels diferents organismes de la Cúria diocesana i dels que, en consonància amb el dret, han estat instituïts al servei de l'acció pastoral, i per tal d'assegurar llur coordinació i complementarietat,

Fetes les consultes als organismes que corresponen,

Vistos els informes jurídics pertinents,

Pel present decret, aprovem la 3ª edició de l'Estatut de Cúria, i que s'acompanya a aquest Decret, amb la finalitat que serveixi per al bon funcionament de la Cúria diocesana i de l'acció pastoral que tenen encomanada les persones i els diferents organismes als quals fa referència.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 09/21. Actualització del decret de constitució del Consell presbiteral

Sant Feliu de Llobregat, 15-3-2021

De conformitat amb el que estableixen els estatuts del Consell Presbiteral, aprovats el 27 de setembre de 2006 (Decret 11/06);

Havent de procedir a l'actualització dels membres que constitueixen el Consell Presbiteral de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, segons els Decrets episcopals 19/20 i 20/20, del 19 d'octubre de 2020;

Pel present, constituïm el Consell Presbiteral de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat que estarà format, per un període de tres anys, pels següents membres:

Membres nats

- Mn. Josep M. Domingo Ferrerons, vicari general
- Mn. Joan Peñafiel Maireles, vicari episcopal
- Mn. Xavier Aymerich Miñarro, vicari episcopal
- Mn. Antonio Fernández García, vicari judicial
- Mn. Joan Pere Pulido Gutiérrez, secretari general i canceller

Membres elegits. Representants territorials

- Mn. Frederic Esteve Cañameras, Arxiprestat de Bruguers
- P. Miguel Ángel Calavia Calavia, Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat
- Mn. Sergi Sicília Sansi, Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat
- Mn. Daniel Palau Valero, Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts
- Mn. Jaume Grané Calvó, Arxiprestat de Montserrat

- Mn. Fermí Martín Fernández, Arxiprestat de Garraf

- Mn. Joan Ramon Bullit Guasch, Arxiprestat de Vilafranca del Penedès

- Arxiprestat d'Anoia (sense representació)

- Mn. Adolf Pujol Camprubí, Arxiprestat de Piera-Capellades

Membres elegits. Representants funcionals

- Mn. Àlvar Pérez Marquès, Delegats i Cúria

- Mn. Manuel Simó Tarragó, Preveres seculars emèrits

- P. Josep M. Henríquez Farreras, OSB, Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica

- Gmà. Miguel Martín Rodrigo OH, Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica

Membres designats pel senyor bisbe

Per tal de completar la composició del Consell del Presbiteri, segons el que es preveu a l'article 3 dels estatuts del Consell del Presbiteri, nomenem:

- Mn. Gaspar Mora Bartrès

- Mn. Carles Muñoz Pérez

- Mn. Rafael Vilaplana Moltó

- Mn. Juan Antonio Vargas Salas

- Mn. Vicenç Guinot Gómez

- Mn. Jordi Mondragón Bricullé

- Mn. Pere Milà Vidal

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 10/21. Extinció de l'associació "Patronat parroquial d'Esparraguera"

Sant Feliu de Llobregat, 13-4-2021

Agustí Cortés Soriano, Bisbe de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, en resposta a la sol·licitud rebuda del Sr. Rector de la Parròquia de Santa Eulàlia d'Esparraguera, Mn. Ramón Maria Bosch Vendrell i del President de l'Associació Patronat Parroquial d'Esparraguera, té a bé emetre el següent Decret.

Antecedents

L'Associació canònica "Patronat Parroquial d'Esparraguera" és hereva del "Patronat Parroquial", una associació que seguia sota l'empara i amb titularitat de la Parròquia, segons Estatuts aprovats per l'Arquebisbat de Barcelona l'any 1997. L'Any 2012, davant les dificultats que aleshores plantejava la gestió d'alguns tràmits amb el NIF de la parròquia, es varen redactar uns altres Estatuts, amb la intenció que fossin coherents amb una associació civil susceptible de ser reconeguda per la Generalitat. El Departament corresponent de la Generalitat, tanmateix, la va rebutjar, per raó que els seus continguts eren de caràcter eclesial.

En maig de 2014 són presentats aquests mateixos estatuts en el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, demanant la seva aprovació i constitució de la societat. La redacció d'aquests estatuts tanmateix oferia importants interrogants, com ara la manca d'al·lusió als béns de què podia disposar i el recolzament jurídic de dita disposició. Per altra banda, es va demanar un dictamen jurídic que va detectar confusió terminològica i conceptual entre els termes patro-

nat, propi d'una fundació, i associació. El problema fonamental era la indeterminació de la relació parròquia-associació.

Tot i així, el 23 de març de 2015 es va emetre signat pel Bisbe diocesà un decret d'erecció de dita associació, sobre la base d'aquests nous estatuts del 2012, sense que aquests haguessin estat modificats.

Segons informació manifestada en la recent sol·licitud signada pel president de l'associació Sr. Florenci Sariñena Pérez i l'actual rector de la parròquia Mn. Ramon Maria Bosch Vendrell, l'associació-patronat parroquial ha anat funcionant els darrers sis anys d'una manera que es correspon a la indeterminació dels estatuts esmentats. Ni l'administració de béns, ni les convocatòries, ni controls, que segons els estatuts pertocarien als corresponents organismes han funcionat correctament. En si mateixa l'associació ha anat decaient i s'ha tornat inoperant.

Davant aquesta situació hem rebut el proppassat 24 de març la sol·licitud esmentada del Sr. President i del Sr. Rector, demanant la supressió d'aquesta associació, que, de fet, mai no ha funcionat com a tal segons els seus estatuts reformats.

En conseqüència,

Decreto, per la present, la supressió i dissolució de l'Associació Patronat Parroquial d'Esparreguera (cf. Article 31 dels Estatuts del 2012).

La gestió, tant de govern com econòmica del Patronat Parroquial resta directament dependent de la Parròquia mateixa i de la instància que ella determini, actuant la Parròquia com a única titularitat.

Aquesta determinació haurà de ser notificada a totes les persones i institucions implicades.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

NOMENAMENTS

ALTRES INFORMACIONS

Nomenaments parroquials i no parroquials

- Amb data 5 de març de 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat Mn. Ramon Maria Vila Morera per al càrrec de rector de la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua, de Sant Vicenç dels Horts, continuant amb els altres càrrecs parroquials/diocesans.

- Amb data 12 de març de 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat Mn. Pere Milà Vidal per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri, per lliure elecció, durant el període de tres anys.

- Amb data 20 d'abril de 2021, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat Mn. Dismas Ntamushobora per al càrrec d'adscrit de la Parròquia de Santa Maria de Piera.

Orientacions litúrgiques per a les celebracions de la Setmana Santa 2021

Sant Feliu de Llobregat, 5-3-2021

A la Nota que la Congregació per al Culte diví i la Disciplina dels Sagraments va enviar a tots els Bisbes, referent a les Celebracions de Setmana Santa per a aquest any 2021¹, es recomana de donar algunes orientacions més concretes. Bàsicament s'hi indica que siguin les mateixes o semblants a les donades l'any passat. Per això ha semblat oportú als Delegats diocesans de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense (Comissió Interdiocesana de Litúrgia) de recordar les més bàsiques, sempre supeditades a les restriccions sanitàries vigents en el seu moment. El Consell Episcopal concreta per al nostre Bisbat aquestes recomanacions de la següent manera:

1. Caldrà mantenir sempre les normes sanitàries bàsiques: distàncies, ús del gel hidroalcohòlic i de les mascaretes, ventilació adequada dels espais i respecte a l'aforament permès (ara és el 30 % per al culte).

2. Pels qui no puguin assistir a les celebracions, sempre serà molt recomanable l'oració i el seguiment a través dels mitjans telemàtics.

3. Diumenge de Rams: Donada la normativa sanitària, no es podrà fer la benedicció de Rams (ni a l'exterior ni a l'interior del temple) ni la processó. Els ritus inicials de la missa seran segons la tercera forma del Missal romà.

4. Missa Crismal: La Missa Crismal la celebrarem Dimecres Sant, 31 de març de 2021, a les 11.00 h., a la Catedral. Rebreu les indicacions corresponents en els propers dies.

5. Excepcionalment, als llocs on calgui, per raó d'aforament, el bisbe autoritza que es facin més d'una celebració, en el mateix temple en hores successives.

6. Dijous Sant: No es fa el lavatori dels peus. Tampoc no es pot fer la processó amb el Santíssim, que es limitarà al seu trasllat al lloc de la reserva.

7. Divendres Sant: Es pot incorporar a la Pregària Universal una petició pels difunts, pels malalts i pels afectats per la pandèmia.

Pregària universal

IX b. Pels qui sofreixen en temps de pandèmia

Preguem també per tots els qui pateixen les conseqüències de l'epidèmia actual: que Déu Pare concedeixi salut als malalts, fortalesa al personal sanitari, consol a les famílies i la salvació a totes les víctimes que han mort.

Oració en silenci. Després el sacerdot diu:

Déu omnipotent i etern, singular protector de la malaltia humana; mireu compassiu l'aflicció dels vostres fills que pateixen aquesta epidèmia; alleueu el dolor dels malalts, enfortiu els qui en tenen cura, acolliu en la vostra pau els qui han mort i, mentre durí aquesta tribulació, feu que

tothom pugui veure's alleujat per la vostra misericòrdia. Per Crist Senyor nostre.

R/. Amén.

La veneració de la Creu, ja que no és permès de besar-la, s'haurà de limitar al que prescriu el Missal Romà quan diu: "El celebrant pren la creu des de l'altar... la manté elevada uns moments i es fa la veneració en silenci", sense moure's cadascú del seu lloc.

8. Vetlla Pasqual: Cal convocar-la a una hora oportuna, procurant que els fidels puguin retornar a les seves llars abans de l'hora determinada del toc de queda (22.00h). Omesa la processó inicial, es beneirà el foc nou i el ciri pasqual a l'entrada del temple, restant els fidels en els seus llocs, o bé al mateix presbiteri. Es pot suprimir la benedicció de l'aigua, i en cap cas no es podrà fer l'aspersió; es farà únicament la renovació de les promeses baptismals.

Nota:

1. Congregació per al Culte diví i la Disciplina dels Sagraments. Nota per als bisbes i les conferències episcopals sobre les celebracions de la Setmana Santa 2021, 17 de febrer de 2021.

Vida Diocesana

CRÒNICA DIOCESANA

MARÇ

2 de març. Trobada telemàtica dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

3 de març. Reunió de l'Equip de redacció del Butlletí diocesà amb el bisbe Agustí, l'ecònom i el viceecònom per a valorar l'edició del butlletí del curs 2019-2020 i presentar la proposta de l'edició del butlletí en format digital.

4 de març. El bisbe Agustí presideix la reunió del Consell del Presbiteri, a la Casa de l'Església.

5 de març. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la reunió telemàtica del Patronat de la Fundació Educació Catòlica de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

6 de març. Visita a l'Arxiu d'història dels responsables de l'Arxiu parroquial de la Parròquia de Sant Climent, de Sant Climent de Llobregat.

Recés de Quaresma dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, a la Casa d'Espiritualitat de les germanes franciscanes de Tiana.

7 de març. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia del tercer diumenge de Quaresma, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

9 de març. Sessió acadèmica telemàtica, organitzada per l'Ateneu Universitari Sant Pacià, amb motiu del 25è aniversari de Concili Provincial Tarraconense.

10 de març. El bisbe Agustí participa en la reunió telemàtica de la Comissió d'Evangelització, catequesi i catecumenat de la Conferència Episcopal Espanyola.

12 de març. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

14 de març. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sant Vicenç dels Horts amb la presa de possessió de Mn. Ramon M. Vila, com a nou rector.

El bisbe Agustí imparteix la Conferència quaresmal, a la Catedral de Sant Llorenç, amb el títol: Sant Josep acompanya l'Església en el camí vers la Pasqua. Tot seguit hi presideix l'Eucaristia del quart diumenge de Quaresma.

19 de març. Festa de Sant Josep en l'Any jubilar proclamat pel papa Francesc el passat 8 de desembre de 2020.

Comença l'any "Família *Amoris Laetitia*".

Eucaristia en la festa de Sant Josep, a la capella de la Casa de l'Església.

Eucaristia en la festa de Sant Josep, al Seminari Conciliar de Barcelona, concelebra Mn. Joan Pere Pulido, Delegat diocesà per a la formació dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat.

20 de març. Vetlla de pregària per les vocacions, a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona.

21 de març. Dia del Seminari amb el lema: Sant Josep, pare i germà.

24 de març. XLII Encontre telemàtic de delegats de Pastoral Vocacional amb el tema de formació: “El acompañamiento en el discernimiento de los jóvenes actuales”. Amb les aportacions del Cardenal Cristobal López Romero, SDB, arquebisbe de Rabat. I “Pasos o etapas para el discernimiento vocacional”, amb D. Luis María García Domínguez, S.J, psicòleg i professor d’espiritualitat a la Universitat Pontifícia de Comillas.

25 de març. Pregària vocacional presidida pel bisbe Agustí a la capella de la Casa de l’Església i amb la presència del seminaristes i vocacionats.

26 de març. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l’Església.

El bisbe Agustí presideix el Consell de Càritas diocesana, a la Casa de l’Església. Reunió de la Comissió permanent de la Delegació diocesana per al diaconat permanent, a la Casa de l’Església.

27 de març. El bisbe Agustí presideix el capítol d’elecció de la nova priora del Monestir del Carme, de Vilafranca del Penedès.

28 de març. El bisbe Agustí presideix l’Eucaristia del diumenge de Rams, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

29 de març. Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a l’Arquebisbat de Barcelona.

31 de març. El bisbe Agustí presideix la Missa Crismal juntament amb una representació ben significada del presbiteri, com diaques i poble fidel. El bisbe beneeix els sants olis dels malalts i catecúmens i consagra el Sant Crisma. Es felicita als preveres i diaca pel seu 60è, 50è i 25è aniversari d’ordenació. Tota la celebració és retransmesa pel canal Youtube del Bisbat.

ABRIL

1 d’abril. El bisbe Agustí presideix la celebració de Dijous Sant, del Sant Sopar, a la Catedral de Sant Llorenç. A continuació es fa la pregària de l’Hora Santa.

2 d’abril. El bisbe Agustí presideix la pregària de l’Ofici de lectures i Laudes i, a la tarda, la celebració de Divendres Sant, Passió del Senyor, a la Catedral de Sant Llorenç.

3 d’abril. El bisbe Agustí presideix la pregària de l’Ofici de lectures i Laudes i, a la tarda, la celebració de la solemne Vetlla pasqual, a la Catedral de Sant Llorenç.

4 d’abril. El bisbe Agustí presideix l’Eucaristia de diumenge de Pasqua, a la parròquia de Sant Pere apòstol de Sant Boi de Llobregat.

9 d’abril. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l’Església.

11 d’abril. El bisbe Agustí presideix l’Eucaristia a la Parròquia de Sant Josep, de Sant

Vicenç dels Horts, amb motiu de l'aniversari de la Dedicació del temple, en l'any de Sant Josep.

12 d'abril. El bisbe Agustí es troba amb el nou grup de servei d'ordre de la Catedral, i agraeix la seva disponibilitat, especialment per la bona coordinació de la celebració de la Missa Crismal.

13 d'abril. Reunió de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, al Seminari Conciliar de Barcelona.

14 d'abril. Reunió de l'equip de la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional, a la Casa de l'Església.

16 d'abril. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

17 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Sadurní, de Sant Sadurní d'Anoia i confereix el sagrament de la Confirmació.

18 d'abril. Aniversari de l'ordenació episcopal del bisbe Agustí.
El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat i confereix el sagrament de la Confirmació.

19-23 d'abril. El bisbe Agustí participa, de forma telemàtica, a la CXVIII Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.

22 d'abril. Reunió Comissió Llei de Transparència.

20 d'abril. Reunió de caps de departaments de la Cúria.

21 d'abril. Reunió de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

24 d'abril. XXVII Trobada d'escolans al Seminari Conciliar de Barcelona, amb el lema: Caminem amb sant Josep.

El bisbe Agustí participa en l'acte informatiu i roda de premsa per la signatura d'un conveni de cessió de la Capella de la Mare de Déu dels Dolors, de Vilafranca del Penedès. Tot seguit presideix l'Eucaristia a la Basílica de Santa Maria i confereix el sagrament de la Confirmació.

26 d'abril. Vetlla de la Mare de Déu de Montserrat, a la Basílica de la Mare de Déu de Montserrat.

27 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de la Diòcesi, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

28 d'abril. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat amb una representació de les comunitats del Camí Neocatecumental.

29 d'abril. El bisbe Agustí presideix la reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Llobregat, a la parròquia de Sant Antoni Maria Claret.

El bisbe Agustí presideix la pregària vocacional organitzada per la Delegació de Pastoral Vocacional, a la Casa de l'Església, amb la presència dels seminaristes i vocacionats.

30 d'abril. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

Organismes Diocesans

CONSELL DEL PRESBITERI

Abans de finalitzar la nostra reunió es dona temps pel torn obert de paraula i fixem les dates ordinàries del Consell del Presbiteri.

Carles Muñiz Pérez, secretari

Resum del 4-3-2021

El passat 4 de març de 2021 es va reunir el Consell del Presbiteri després de les eleccions i iniciant la sisena etapa. Tot el Consell es va desenvolupar a l'Auditori per tal de respectar les mesures de seguretat i prevenció pròpies de la pandèmia.

Després de la pregària de l'Hora menor, vam explicar que l'acta de la darrera reunió havia estat aprovada mitjançant el correu electrònic. El bisbe Agustí va saludar els presents i va expressar el seu agraïment als qui han deixat de pertànyer al Consell del Presbiteri, i també als nous membres.

Tot seguit vam passar a la constitució del Secretariat del Consell del Presbiteri. El resultat va ser: Carles Muñiz Pérez, secretari; Sergi Sicília Sansi, adjunt (escollit entre els membres de l'àmbit territorial), i Vicenç Guinot Gómez, adjunt (escollit entre la resta de membres).

En aquest Consell també vam iniciar una reflexió respecte a la representativitat del conjunt del presbiteri en el Consell del Presbiteri, i el bisbe Agustí Cortés Soriano va demanar compensar el vistiplau del Consell del Presbiteri a la donació de l'antic temple parroquial i de l'antic cementiri parroquial, ubicats dins de l'entorn del Castell de Gelida, a l'Ajuntament de Gelida.

Delegacions Diocesanes

PASTORAL VOCACIONAL

Properes activitats:

1. Trobada d'escolans: el dissabte, 24 d'abril, de les 10:30 a les 16:00 h, al Seminari.
2. Convivències d'escolans: del 12 al 16 de juliol, al Seminari de Tortosa.

Carta amb motiu del Dia del Seminari

Barcelona, 19 de febrer de 2021

Benvolgut Sr. Rector, benvolguda comunitat,

El lema del dia del Seminari d'enguany és "Pare i germà, com sant Josep" i vol subratllar la importància de l'acompanyament integral dels futurs sacerdots.

En aquesta tramesa us enviem el material per a la celebració del Dia de Seminari, que s'escaurà el cap de setmana del 20 i 21 de març, just els dies després de la festa de sant Josep, patró del seminari.

- Cartells i estampes del Dia del Seminari en català i castellà.

- Sobres per a la col·lecta del dia del Seminari.

- Cartell de la vetlla de pregària per les vocacions que se celebrarà al Seminari el dia 20 a les 19:30 h, en la qual hi haurà exposició del Santíssim.

Ben cordialment,

*Mn. Salvador Bacardit Fígols, rector
Seminari Conciliar de Barcelona
Mn. Joan Pere Pulido, delegat
seminaristes Sant Feliu de Llobregat*

VIDA CONSAGRADA

Acta del capítol de l'elecció de priora del Monestir de la Mare de Déu del Carme

Vilafranca del Penedès, 27-3-2021

El dia 27 de març de 2021 al Monestir de la Mare de Déu del Carme, de Monges Carmelites de Vilafranca del Penedès (Barcelona), ha presidit el Capítol d'elecció de Priora, l'Excm. i Rvdm. Sr. Agustí Cortés Soriano, Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, amb la presència del P. Josep M. Henríquez Farreras, OSB, Delegat Episcopal per a la Vida Consagrada i del Pvre. Joan-Pere Pulido Gutiérrez, Secretari general i Canceller.

Han estat vocals en el Capítol per a l'elecció, les germanes:

- Gna. Maria Carme Pou Rosàs
- Gna. Anna Maria Xirinachs Damians
- Gna. Maria Josefina Amigó Canet
- Gna. Maria Cristina Ngami Masavu
- Gna. Maria Cahterine Mwikali Nzioki
- Gna. Maria Juliana Kanani Kilonzo
- Gna. Maria Anastasia Mutindí Mutisya
- Gna. Maria Syombua Mbatha
- Gna. Maria Angeline Mbatha Soja
- Gna. Maria Joana Josa Hernández

Les Gnes. Maria Montserrat Xirinachs Damians i Maria Càndida Solé Mabras, professes de vots solemnes, no són presents en el Capítol per malaltia.

Ha resultat postulada a la primera votació la Gna. Maria Juliana Kanani Kilonzo (6 vots entre 10 capitulars).

La Mare Maria Juliana Kanani Kilonzo, ha acceptat aquest servei que és per a un segon trienni.

En tot s'ha observat el que prescriuen el Codi de Dret Canònic, les Constitucions i el Cerimonial de l'Orde.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
P. Josep M. Henríquez Farreras
Delegat episcopal per a la Vida Consagrada
Joan-Pere Pulido, Pvre.
Secretari general i canceller

PASTORAL DE LA SALUT

Carta de l'equip de la delegació de Pastoral de la salut convidant a la Pasqua del malalt

Sant Feliu de Llobregat, 29-4-2021

Benvolguts/des:

El proper diumenge 9 de maig és la "Pasqua del malalt". Seguim en la greu situació creada per la pandèmia del Covid-19 i tots ens sentim més propers als malalts, als seus familiars, als qui han perdut a éssers estimats i als professionals de la salut. Aquesta Jornada serà una bona oportunitat per tenir-ho present en l'Eucaristia.

El 25 de juny entrarà en vigor la llei de l'eutanàsia. Per aquest motiu, els bisbes han preparat una actualització del Testament Vital on es demana una atenció integral per a pal·liar els sofriments i es rebutja l'aplicació de l'eutanàsia. Ens demanen difondre aquest text per respectar i protegir la vida. Properament us farem arribar més informació.

La Campanya del malalt d'aquest any fa una invitació dient "Cuidem-nos mútuament". El papa Francesc titula el seu missatge: "La relació de confiança, fonament de la cura del malalt", i escriu "La pandèmia actual ha posat de manifest nombroses insuficiències dels sistemes sanitaris i carències en l'atenció de les persones

malaltes. Els ancians, els més dèbils i vulnerables no sempre tenen garantit l'accés als tractaments, i no sempre és de manera equitativa (...) La pandèmia ha posat també en relleu l'entrega i la generositat d'agents sanitaris, voluntaris i voluntàries, treballadors i treballadores, preveres, religiosos i religioses que, amb professionalitat, abnegació, sentit de responsabilitat i amor al pròisme han ajudat, cuidat, consolat i servit tants malalts i els seus familiars."

Us adjuntem els documents de què disposem per preparar la Pasqua del malalt, alguns d'ells ja enviats i utilitzats per celebrar el Dia del malalt d'enguany, el passat 11 de febrer, i que també els podreu trobar en el web del Bisbat. Són concretament:

- El missatge del Sant Pare per la Jornada. En català i castellà.
- El cartell. En castellà i català.
- L'oració d'aquest any. En català i castellà.
- Monició d'entrada i pregàries per la Pasqua del malalt. En català i castellà.
- Presentació i subsidi litúrgic, en castellà.
- Temes de formació, "Cuidarnos mutuamente. Soledad", en castellà.
- "Orientacions per acompanyar i donar suport emocional i espiritual. Emergència sanitària Covid-19". És una eina pràctica per millorar l'acompanyament, especialment quan hi han pors a causa de la malaltia pròpia o d'un familiar.

La Delegació de Pastoral de la salut resta a la vostra disposició per qualsevol consulta. Podeu escriure a salut@bisbat-santfeliu.cat o trucar al 676758461 (Mn. Xavier Sobrevia).

Molt cordialment,

L'equip de Pastoral de la Salut

[Documents]

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

Mons. José Ángel Saiz Meneses ha estat nomenat arquebisbe de Sevilla

Terrassa, 17 d'abril de 2021

El dissabte 17 d'abril de 2021 a les 12 h la Santa Seu ha fet públic que el papa Francesc ha nomenat Mons. José Ángel Saiz Meneses arquebisbe de Sevilla.

Mons. José Ángel Saiz Meneses és actualment bisbe de Terrassa. Ha estat el primer bisbe de la nova diòcesi erigida per sant Joan Pau II el 15 de juny de 2004 amb la butlla *Christifidelium salutem*. Va prendre possessió de la diòcesi el 25 de juliol de 2004. Al llarg dels seus gairebé disset anys de pontificat, Mons. Saiz Meneses ha dotat a la diòcesi de les institucions necessàries per al seu normal funcionament destacant especialment la creació del Seminari diocesà, l'organització de la Cúria diocesana, la creació i organització de Càritas diocesana, la potenciació de la tasca de les delegacions episcopals, l'inici de les visites pastorals, la creació de quatre noves parròquies i la promulgació de tres plans pastorals. Va declarar la Mare de Déu sota l'advocació de la Salut com a patrona de la diòcesi l'11 de maig del 2008.

Fins a la seva presa de possessió com a arquebisbe de Sevilla, prevista per al dis-

sabte 12 de juny, serà Administrador diocesà de Terrassa.

En les seves primeres paraules com arquebisbe electe als diocesans de Sevilla, després de saludar-los, els ha transmès que viu “este servicio eclesial como una nueva llamada a la misión que encomienda el Señor a sus apóstoles; una llamada que como todo cristiano recibí en el bautismo al apostolado y la santidad, y que se concretó en el camino de la vocación sacerdotal. Tengo presente vivamente el pasaje evangélico de la llamada a los apóstoles (*Lc 5, 1-11*).” Més endavant els convida “a remar mar adentro en medio de unas aguas no siempre fáciles y, en ocasiones, tumultuosas, como las que ahora nos están azotando con la pandemia y la crisis sanitaria, económica y social que está provocando y cuyas consecuencias tienen que ser para nosotros como un reto al que tenemos que dar respuesta desde la fe, la esperanza y la caridad. Como Pedro y los demás discípulos, somos conscientes de nuestra pequeñez y nuestras limitaciones, pero no nos resignamos a quedarnos en ellas, paralizados por el miedo, sino que nuestra confianza está puesta, más que nunca, en el Señor que puede realizar pescas milagrosas también en nuestra época, y que nos asegura su presencia hasta el fin de los tiempos (*Mt 28, 20*).”

A la vegada s'ha adreçat als feligresos de la que ha estat fins ara la seva diòcesi com a bisbe residencial donant gràcies a Déu pel camí recorregut des dels inicis de la vida diocesana tot remarcant que “entre les diverses fites aconseguides amb l'ajut de tots permeteu-me remarcar la creació del nostre Seminari i la potenciació de la pastoral vocacional. Al llarg d'aquests anys he ordenat un bon nombre de preve-

res joves que són un veritable signe d'esperança enmig del nostre món. Al seu costat, la pastoral juvenil amb les peregrinacions diocesanes i la pastoral familiar amb les seves diverses activitats. Juntament amb això el desplegament de l'activitat diocesana a través de la Cúria i de totes les delegacions episcopals. I encara la potenciació de la formació i educació cristianes a través de la catequesi, les escoles diocesanes, parroquials i religioses, i especialment tot el treball de Càritas, actualment més necessari encara a causa de les crisis sobrevingudes amb el Covid-19.”

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Comunicat de la reunió n. 242

Tarragona, 2-3-2021

El dimarts 2 de març de 2021, els Bisbes que formen la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) han portat a terme la reunió número 242 de la Conferència, amb modalitat telemàtica, i en la qual han pogut participar-hi tots els seus membres.

S'ha incorporat a la reunió el Sr. Rafael Muñoz Melgar, delegat diocesà d'ensenyament de l'arquebisbat de Tarragona, que ha exposat la situació actual de l'ensenyament de la religió catòlica a l'escola, sobretot a partir de l'aprovació de la LOMLOE, llei orgànica d'Educació vigent a l'Estat Espanyol des del 19 de gener de 2021.

Els bisbes veuen amb preocupació el fet que aquesta Llei hagi nascut sense un pacte d'educació precedent que comporti un consens social i polític, així com també que reculli posicionaments adversos al fet religiós i a la seva presència en la vida de l'escola.

Pensen que cal continuar treballant per millorar la seva aplicació de manera que garanteixi el dret de les famílies a l'ensenyament religiós dels seus fills i alhora assegurari un ensenyament de qualitat per

a tothom. Així mateix confien que el nou govern de Catalunya tingui una millor sensibilitat cap a l'ensenyament de la religió i cap a les escoles d'iniciativa social, entre elles les que formen part de l'Escola Cristiana de Catalunya.

Han tractat també sobre la importància dels mitjans de comunicació de les esglésies diocesanes i de la necessitat de treballar cada vegada més coordinadament amb noves iniciatives.

En aquesta reunió, en què ha participat per primer cop el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova, els bisbes li han encarregat l'acompanyament d'algunes àrees de pastoral social i pastoral penitenciària en l'àmbit de la Tarraconense, que fins ara acompanyava el Sr. Cardenal Joan Josep Omella.

Els bisbes han demanat que les Diòcesis amb seu a Catalunya es facin ressò de la petició de S.B. el Patriarca Caldeu d'Iraq, Cardenal Louis Raphaël i Sako, de demanar al poble cristià una oració per posar en mans del Senyor l'imminent viatge del papa Francesc a l'Iraq, previst del 5 al 8 de març, amb la súplica que l'Esperit Sant vingui a sostenir i il·luminar els seus gestos i paraules durant el viatge, tocant també el cor de tots aquells que el trobaran i l'escoltaran durant la visita apostòlica.

Finalment, en aquest any que el papa Francesc ha volgut dedicar a Sant Josep, recorden que, en vigílies del Dia del Seminari, les nostres diòcesis sostinguin les comunitats formatives dels futurs preveres i que tot el poble de Déu pregui perquè siguin molts els qui escoltin i responguin generosament a la crida al sacerdoci ministerial.

Comunicat de la reunió n. 243

Barcelona, 13-4-2021

A la tarda del dia 13 d'abril de 2021 ha tingut lloc la reunió n. 243 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Seminari Conciliar de Barcelona. La reunió ha estat presidida per Mons. Joan Planellas i Bar-nosell, arquebisbe de Tarragona i hi han assistit tots els seus membres.

Mons. Joan Enric Vives ha presentat als bisbes el Balanç econòmic de l'any 2020 i el Pressupost de l'any 2021 del Fons Comú Interdiocesà, que han estat estudiats i aprovats. Així mateix s'han analitzat diverses qüestions relatives a l'economia de les diòcesis en aquest període de crisi que viu el nostre país, encaminades a millorar la transparència i la bona gestió dels recursos.

El sr. cardenal Joan Josep Omella ha donat informació als bisbes sobre el «Jubileu Ignasià del 2022 per al Camí de sant Ignasi», que transcorre per les diòcesis catalanes de Lleida, Solsona, Vic, Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, i recorda el camí que el jove Ignasi va recórrer des de Loiola a Manresa. Aquest camí vol oferir una experiència espiritual de pelegrinatge a tothom qui cerca un temps de trobada amb Déu i obrir-se a la possibilitat d'un més gran creixement espiritual.

S'han revisat també diverses qüestions relatives a la difusió de la Sagrada Escriptura, tant a nivell dels infants, a través del Concurs Bíblic com en l'àmbit de la investigació d'alt nivell (*Corpus Biblicum Catalaunicum*).

S'han estudiat algunes propostes relacionades amb possibles causes de canonització. I el bisbe de Tortosa Mons. Enric

Benavent ha informat de la beatificació de preveres màrtirs de la persecució religiosa del segle passat, que es portarà a terme, si Déu ho vol, a Tortosa la propera tardor.

Finalment, els bisbes han elegit el bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Sergi Gordo i Rodríguez nou Secretari general de la CET, prenent el relleu en el càrrec de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, que l'exercia des de 1997.

Jornada vocacions natives

El 25 d'abril, diumenge del Bon Pastor, celebrem la Jornada Mundial per les Vocacions i la Jornada de les Vocacions Natives.

Unes jornades lligades per molts punts en comú, que poden resumir-se tal i com ho ha expressat el papa Francesc amb una idea encisadora: "Nosaltres no tenim un producte per vendre, sinó una vida per comunicar...". Un autèntic desafiament per tots nosaltres.

Dins d'aquest esperit s'ajusta el lema de la jornada de les vocacions natives: "Per a qui soc jo?"

Que no és un altra cosa que una reflexió en veu alta per a la mateixa comunitat cristiana, més enllà de la resposta personal que s'hagi donat a la invitació de Déu. Tota vocació és una afirmació individual i personal davant d'una crida, però necessita assolir una imprescindible base comunitària. De ben segur que si aquest aspecte comunitari no existeix, la suposada vocació serà una pretensió il·lusòria.

Si manca la comunitat, desapareixerà el sentit de compartir i de servir. S'acabaran vivint realitats individuals aïllades del món real.

Emmarcats en aquesta crida missionera, les vocacions a la vida consagrada,

religiosa i sacerdotal arreu del món són el més clar reflex d'una manera de veure i viure la fe i la missió. Les comunitats que semblava que només podien viure si rebien des de fora, ara descobrim que son protagonistes a l'hora de donar i compartir. Les vocacions sorgides en les terres de primer anunci de l'Evangelí són les vocacions de tota la comunitat eclesial arreu del món.

Les anomenades vocacions natives, tantes vegades sentides com a una realitat llunyana de la vivència de cada dia, entren en el més autèntic reflex de l'experiència religiosa, en el si mateix de l'Església, que tal i com ens recorda el Concili Vaticà II: "És essencialment missionera". Per això aquestes vocacions es converteixen en les vocacions de tota l'Església.

El material disponible per a preparar la celebració d'aquest dia és abundant, ben elaborat, il·luminador i molt ric. Una invitació a conèixer millor l'ànima de la jornada.

Ens hem de repetir tots plegats, una i altra vegada: per a qui soc jo? Amb sinceritat, honestat i atreviment. Aleshores descobrirem que no fem referència al com sinó al qui de la nostra pròpia fe. Una veritable provocació personal, que necessita tota la comunitat, tots i cada un del cristians de l'Església.

Una proposta sorprenent, que té tantes cares, actituds, vivències i cultures, com respostes a la crida vocacional es puguin trobar arreu del món. Però amb l'única raó de ser: anunciar.

*Delegats/es de les diòcesis
amb seu a Catalunya*

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

XLII Encuentro de Pastoral Vocacional

Para qué y para quién: escuchar la llamada de Dios

El 24 de marzo de 2021 ha tenido lugar el XLII encuentro nacional de delegados de pastoral vocacional organizado por la Comisión episcopal para el clero y los seminarios. El encuentro, debido a las restricciones impuestas por la situación sanitaria se ha desarrollado por medios telemáticos y ha contado con la participación de 31 delegados de pastoral vocacional de distintas diócesis. En el encuentro también han participado D. Joan Enric Vives Sicilia, D. Eusebio Hernández Sola y D. Jesús Vidal Chamorro, miembros de la Comisión episcopal para el clero y los seminarios.

El encuentro ha sido organizado por D. Sergio Requena y D. Juan Carlos Mateos, directores de la comisión. El tema del encuentro ha sido: "Para qué y para quién: escuchar la llamada de Dios". El encuentro ha estado compuesto por dos sesiones. En la sesión de la mañana, el Card. Cristóbal López, SDB, Arzobispo de Rabat nos ha hablado sobre el acompañamiento en el discernimiento de los jóvenes actuales.

El Cardenal comenzó su reflexión en una primera parte desplegando diez con-

vicciones sobre la pastoral vocacional. En ellas destacó la importancia de poner a la persona en el centro del discernimiento vocacional, dado que todos hemos sido llamados por Dios a la existencia y todos somos vocacionados. La pastoral vocacional no ha de estar centrada en la búsqueda de personas para mantener las obras, sino en desarrollar una cultura vocacional capilar que nos ayude a descubrir la vida como vocación. En la segunda parte de su ponencia se centró en el acompañamiento pastoral desde su gran experiencia de salesiano como educador de la juventud. Lo hizo a través del recorrido de los discípulos de Emaús, escena que nos da los rasgos del acompañamiento del Señor.

En la sesión vespertina, el P. Luis María García Domínguez, SJ, nos habló de los pasos o etapas para el discernimiento vocacional. En su exposición comenzó preguntándose acerca de las motivaciones para entrar en el camino de discernimiento de una vocación de especial consagración. ¿Cuáles son los rasgos más y menos significativos? Por otro lado, señalaba, hay que distinguir estas motivaciones para iniciar el camino de las que luego llevarán a perseverar en el camino iniciado. Posteriormente desarrolló en el cuerpo de la exposición cinco dimensiones a las que se ha de prestar atención desde el principio del discernimiento vocacional: El entusiasmo, la fe creyente, la coherencia de vida, la normalidad psicológica y la recta intención.

Para terminar, el P. Luis Manuel Suarez Díaz, CMF, responsable del Área de pastoral juvenil vocacional. CONFER y D. Enrique Ybañez Vallejo, delegado de pastoral vocacional de la Archidiócesis de Burgos, compartieron su experiencia de la pastoral vocacional en este tiempo de pandemia.

Nota y rueda de prensa final de la 117ª Asamblea Plenaria

Madrid 23-4-2021

Los obispos españoles han celebrado su Asamblea Plenaria del 19 al 23 de abril de 2021. Por motivos de seguridad frente a la COVID, el encuentro se ha celebrado en formato online y presencial.

El viernes 23 de abril, el secretario general de la Conferencia Episcopal Española, Mons. Luis Argüello García, ha informado en rueda de prensa de los trabajos que se han realizado durante estos días.

Han participado por primera vez en la Asamblea el obispo de Zamora, Mons. Fernando Valera Sánchez, y los obispos auxiliares de Barcelona, Mons. Javier Vilanova Pellisa, y de Santiago de Compostela, Mons. Francisco José Prieto Fernández. Mons. Valera se ha incorporado a la Comisión Episcopal para el Clero y Seminarios. Mons. Vilanova, a la Comisión Episcopal para la Pastoral Social y Promoción humana y a la Subcomisión Episcopal para el Patrimonio Cultural. Mons. Prieto entra a formar parte de la Comisión Episcopal para las Comunicaciones Sociales y participará también de la Subcomisión Episcopal para el Patrimonio Cultural.

El primer día de la Plenaria, el cardenal Antonio Cañizares, arzobispo de Valencia, ha regalado a la Conferencia Episcopal una réplica del cáliz de la Última cena que se conserva en Valencia, con motivo de la celebración del Año Jubilar del Santo Cáliz 2020-21 “Cáliz de la Pasión”. La entrega tenía lugar el lunes por la tarde.

La Asamblea comenzaba el lunes 19 de abril, a las 12.00 horas, con el discurso del presidente de la Conferencia Episcopal

y arzobispo de Barcelona, cardenal Juan José Omella. Apoyándose en tres versículos de san Lucas, el cardenal Omella, relató la realidad social que ha dejado la pandemia y señaló algunas claves para superar de manera conjunta esta situación.

“En España existe un creciente y grave problema que se llama desigualdad social”, señaló el presidente de la Conferencia Episcopal. “Este es un reto -añadió- que tenemos que abordar para asegurar la dignidad de todos y la necesaria justicia social que es siempre garantía de paz social. No es momento para disputas inertes entre partidos políticos, no es tiempo para soluciones fáciles y populistas a problemas graves, no es el momento de defender intereses particulares. Ahora es el momento para la verdadera política, que sume a todas las partes y que trabaje para el bien común de toda la sociedad y el fortalecimiento y credibilidad de las instituciones en las que se asienta nuestro sistema democrático”.

Seguidamente intervino el nuncio apostólico en España, Mons. Bernardito C. Auza, quien, entre otros temas, destacó el trabajo “bien realizado” por parte de la Conferencia Episcopal Española, siguiendo los deseos del Santo Padre, en materia de abusos de menores. “Nadie puede interpretar —afirmó— falta de transparencia o negativa a secundar lo que el Papa pide al respecto. Los animo pues a la necesaria colaboración en este doloroso tema sobre el que, desde la Secretaría General, se ha manifestado justamente, hace pocos días, S.E. Monseñor Luis Arguello ante la opinión pública. Con el espíritu de colaboración y honestidad bien expresado, nadie puede poner en duda la credibilidad de la Iglesia en sus declaraciones y actividades”.

En la sesión inaugural también se recordó a los obispos fallecidos desde la última Asamblea Plenaria: Mons. Damián Iguacen Borau, obispo emérito de Tenerife; Mons. Alfonso Milián Sorribas, obispo emérito de Barbastro-Monzón; Mons. Juan del Río Martín, arzobispo castrense; y Mons. Rafael Palmero Ramos, obispo emérito de Orihuela-Alicante.

“Fieles al envío misionero”. Líneas de acción pastoral 2021-2025

La Asamblea Plenaria ha aprobado las líneas de acción pastoral de la Conferencia Episcopal para el quinquenio 2021-2025 con el título, “Fieles al envío misionero. Claves del contexto actual, marco eclesial y líneas de trabajo”. Unas líneas de acción en las que la llamada del Señor, “Id y anunciad el Evangelio”, se hace pregunta: ¿Cómo evangelizar en la actual sociedad española?

Como ya adelantó el cardenal Omella en su discurso inaugural, la conversión pastoral, el discernimiento y la sinodalidad, son los tres ejes principales que, en sintonía con el papa Francisco y con la Iglesia universal, vertebran y motivan estas líneas de acción. “Nuestro objetivo –señaló– es que la Iglesia en España, tanto en su presencia social como en su organización interna, en su misión y en su vida, se ponga en marcha hacia el Reino prometido, en salida misionera, en camino evangelizador”.

El marco general de la acción pastoral de la CEE es una invitación a acoger el desafío de una conversión pastoral para una salida misionera. Salir para “hacerse prójimos” a las personas con las que compartimos espacio, trabajo, vocación y misión. Salir al encuentro de la sociedad para hacer presente la presencia de la Iglesia que

anuncia, celebra y sirve. Salir al encuentro para la escucha y el diálogo y también acoger y generar ámbitos para realizar un trabajo conjunto con los de dentro. Para ello se propone un trabajo en cuatro líneas: primer anuncio del Evangelio, acompañamiento a las personas, presencia misionera en la vida pública y procesos formativos.

Servicio de comunión, asesoramiento y ayuda a las oficinas para la protección de menores

También se ha aprobado la creación de un servicio de asesoramiento para las oficinas diocesanas para la protección de los menores y la prevención de abusos. Este servicio de comunión y ayuda se presta a las oficinas diocesanas creadas en toda España para apoyar sus trabajos en las diversas áreas de su actividad. Se estará también a disposición de las oficinas creadas por las congregaciones religiosas.

Nuevo texto del testamento vital

La Subcomisión Episcopal para la Familia y Defensa de la Vida ha presentado a la Asamblea un informe acerca de la eutanasia y el testamento vital y la propuesta de un nuevo texto de Declaración de Instrucciones previas y voluntades anticipadas, que ha sido aprobado por la Plenaria.

La persona que firme este texto manifiesta su deseo de que “si llegara a padecer una enfermedad grave e incurable o a sufrir un padecimiento grave, crónico e incapacitante o cualquier otra situación crítica; que se me administren los cuidados básicos y los tratamientos adecuados para paliar el dolor y el sufrimiento; que no se me aplique la prestación de ayuda a morir en ninguna de sus formas, sea la eutanasia o el “suicidio médicamente asistido”,

ni que se me prolongue abusiva e irracionalmente mi proceso de muerte”.

También pide “ayuda para asumir cristiana y humanamente mi propia muerte y para ello solicito la presencia de un sacerdote católico y que se me administren los sacramentos pertinentes”.

Nueva ley educativa

Los obispos también han hablado estos días sobre Educación. Mons. Alfonso Carrasco Rouco, presidente de la Comisión Episcopal para la Educación y Cultura, ha informado sobre los trabajos realizados en diversos ámbitos en relación a la nueva ley educativa.

Uno de estos trabajos es la actualización del currículo del área de Religión Católica, desde Educación Infantil hasta Bachillerato, para adaptarlo al marco curricular de la LOMLOE. Un proceso que se ha iniciado con la organización, el pasado mes de marzo, del foro «Hacia un nuevo currículo de religión» con la participación de expertos de todos los ámbitos educativos que ha permitido considerar todas las cuestiones que deben tenerse en cuenta en la revisión del currículo de Religión Católica. Mons. Carrasco ha informado a la Plenaria de la síntesis de este foro. Más información pinchando aquí.

Dentro de esta Comisión, Mons. Carrasco ha presentado la creación de un departamento de Pastoral del Deporte que haga presente la misión de la Iglesia en este campo importante de la actividad humana.

Institución de laicos acólitos y lectores con carácter estable

Los obispos españoles también han estudiado estos días la puesta en marcha de la carta del papa Francisco *Spiritus Do-*

mini, para la institución estable de laicos como lectores y acólitos. Para ello han trabajado sobre el informe elaborado por la Comisión Episcopal para la Liturgia en coordinación con la Comisión Episcopal para la Evangelización, Catequesis y Catecumenado, acerca de los criterios litúrgicos, formativos y pastorales. Se ha previsto la preparación de un plan de formación para las personas que vayan a ser instituidas para esos ministerios laicales.

Otras informaciones

Dentro del ámbito de la Comisión Episcopal para la Liturgia, la Plenaria ha aprobado el nuevo ritual de exequias, el Misal y al Leccionario para las misas de la Bienaventurada Virgen María; y a la traducción de los textos Litúrgicos de la Memoria libre de la Bienaventurada Virgen María de Loreto.

La Comisión Episcopal para los Laicos, la Familia y la Vida ha informado sobre el Año “Familia Amoris Laetitia” (19 de marzo de 2021-26 de junio de 2022) convocado por el papa Francisco en el 5º aniversario de la publicación de la exhortación apostólica *Amoris Laetitia* y sobre la consulta acerca de la “Pastoral de Mayores”, a instancias de Roma. Los obispos han acordado celebrar cada 26 de julio, memoria de S. Joaquín y Sta. Ana, la fiesta de los abuelos.

Los obispos han recibido información sobre las implicaciones para la Iglesia en España de la obligación del cumplimiento normativo y de la necesidad de un plan de “Compliance” en las instituciones eclesiales. Para ello se ha contado con la exposición del profesor de la Facultad de Derecho Canónico de la Universidad de Navarra, Diego Zalbidea González.

También han intervenido en la Plenaria el rector de la Iglesia Nacional Española en

Roma, Jaime Brosel Gavilá, para explicar la situación actual de dicha Iglesia, y el P. Antonio España, SJ, Provincial de los Jesuitas, para hablar sobre el Camino Ignaciano.

Los presidentes de las Comisiones Episcopales han tenido la oportunidad de comunicar las actividades que han desarrollado desde la Plenaria anterior. La Asamblea Plenaria, además, ha recibido información sobre el estado actual de Ábside (TRECE y COPE).

Los obispos miembros de la Asamblea Plenaria han elegido a Mons. José Manuel Lorca, obispo de Cartagena, nuevo presidente de la Comisión Episcopal para las Comunicaciones Sociales. Sustituye a Mons. Juan del Río, fallecido el pasado 28 de enero. Mons. Lorca Planes era miembro del Consejo Episcopal de Economía, del que ahora formará parte el obispo coadjutor de Almería, Mons. Antonio Gómez Cantero.

Por otro lado, no se ha aceptado la renuncia del arzobispo de Valladolid, cardinal Ricardo Blázquez, como Gran Canciller de la Universidad Pontificia de Salamanca y se le ha pedido que siga en el cargo hasta la próxima Plenaria.

Como es habitual en la primera Plenaria del año, se han aprobado las Intenciones de la Conferencia Episcopal Española del año 2022 por las que reza el Apostolado de Oración-Red Mundial de Oración del Papa. También se han tratado diversos asuntos económicos y de seguimiento.

Por último, con respecto al tema de asociaciones nacionales, se ha aprobado la modificación de estatutos para el Movimiento de Acción Católica “Juventud Obrera Cristiana” (JOC). Se han aprobado los estatutos y erección de la “Fundación Educativa Filipense”; de la Fundación

Educativa “José Grás” y de la Federación de Cáritas diocesanas “Cáritas Federadas en Galicia”; además de la supresión de la “Asociación española de musicólogos eclesíásticos”.

SANTA SEU

Missatge del papa Francesc per a la 58a Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions

Roma, 19-3-2021

Sant Josep: el somni de la vocació

Estimats germans i germanes:

El passat 8 de desembre, amb motiu de el 150è. aniversari de la declaració de sant Josep com a patró de l'Església universal, va començar l'Any dedicat especialment a ell (cf. Decret de la Penitenciària Apostòlica, 8 de desembre de 2020). Per part meua, vaig escriure la Carta apostòlica *Patris corde* per tal «que creixi l'amor envers aquest gran sant». Es tracta, en efecte, d'una figura extraordinària, i al mateix temps «tan propera a la nostra condició humana». Sant Josep no impactava, tampoc no posseïa carismes particulars ni apareixia important a la vista dels altres. No era famós i tampoc no es feia notar, els Evangelis no recullen ni una sola paraula seva. No obstant això, amb la seva vida ordinària, va realitzar una cosa extraordinària als ulls de Déu.

Déu veu el cor (cf. *1Sa* 16,7) i en sant Josep va reconèixer un cor de pare, capaç de donar i generar vida en la quotidianitat.

Les vocacions tendeixen a això: a generar i regenerar la vida cada dia. El Senyor vol forjar cors de pares, cors de mares; cors oberts, capaços de grans impulsos, generosos en el lliurament, compassius en el consol de l'angoixa i fermes en l'enfortiment de l'esperança. Això és el que el sacerdot i la vida consagrada necessiten, especialment avui, en temps marcats per la fragilitat i els sofriments causats també per la pandèmia, que ha suscitat incertesa i por sobre el futur i el mateix sentit de la vida. Sant Josep ve al nostreencontre amb la seva mansuetud, com a sant de la porta del costat; al mateix temps, el seu fort testimoni pot orientar-nos en el camí.

Sant Josep ens suggereix tres paraules clau per a la nostra vocació. La primera és somni. Tots en la vida somien a realitzar-nos. I és correcte que tinguem grans expectatives, metes altes abans que objectius efímers -com l'èxit, els diners i la diversió-, que no són capaços de satisfer-nos. De fet, si demanéssim a la gent que expressés en una sola paraula el somni de la seva vida, no seria difícil d'imaginar la resposta: "amor". És l'amor el que dona sentit a la vida, perquè revela el seu misteri. La vida, en efecte, només es té si es dona, només es posseeix veritablement si es lliura plenament. Sant Josep té molt a dir-nos pel que fa a això perquè, a través dels somnis que Déu li va inspirar, va fer de la seva existència un do.

Els Evangelis narren quatre somnis (cf. *Mt* 1,20; 2,13.19.22). Eren crides divines, però no van ser fàcils d'acollir. Després de cada somni, Josep va haver de canviar els seus plans i arriscar-se, sacrificant els seus propis projectes per secundar els projectes misteriosos de Déu. Ell va confiar-hi totalment. Però podem pregun-

tar-nos: “Què era un somni nocturn per a dipositar-hi tanta confiança?”. Tot i que en l’antiguitat se li prestava molta atenció, seguia essent poc davant la realitat concreta de la vida. Malgrat tot, sant Josep es va deixar guiar pels somnis sense vacil·lar. Per què? Perquè el seu cor estava orientat cap a Déu, ja estava predisposat cap a Ell. A la seva vigilant “oïda interna” li era suficient un petit senyal per reconèixer la seva veu. Això també s’aplica a les nostres cries. A Déu no li agrada revelar-se de forma espectacular, forçant la nostra llibertat. Ell ens dona a conèixer els seus plans amb suavitat, no ens enlluerna amb visions impactants, sinó que es dirigeix a la nostra interioritat delicadament, apropant-se íntimament a nosaltres i parlant-nos per mitjà dels nostres pensaments i sentiments. I així, com va fer amb sant Josep, ens proposa metes altes i sorprenents.

Els somnis van conduir Josep a aventures que mai no hauria imaginat. El primer va desestabilitzar el seu festeig, però el va convertir en pare del Messies; el segon el va fer fugir a Egipte, però va salvar la vida de la seva família; el tercer anunciava el retorn a la seva pàtria i el quart li va fer canviar novament els seus plans portant-lo a Natzaret, al mateix lloc on Jesús havia de començar la proclamació del Regne de Déu. En totes aquestes vicissituds, la valentia de seguir la voluntat de Déu va sortir-ne victoriosa. Així passa en la vocació: la crida divina sempre impulsa a sortir, a lliurar-se, a anar més enllà. No hi ha fe sense risc. Només abandonant-se confiadament a la gràcia, deixant de banda els propis plans i comoditats es diu veritablement “sí” a Déu. I cada “sí” dona fruits, perquè s’adhereix a un pla més gran, de què només albirem detalls, però que l’Artista diví

coneix i tira endavant, per fer de cada vida una obra mestra. En aquest sentit, sant Josep representa una icona exemplar de l’acollida dels projectes de Déu. Però la seva acollida és activa, mai renuncia ni es rendeix, «no és un home que es resigna passivament. És un protagonista valent i fort »(Carta ap. *Patris corde*, 4). Que ell ajudi a tots, especialment els joves en el discerniment, a realitzar els somnis que Déu té per a ells; que inspire la iniciativa valenta per dir “sí” al Senyor, que sempre sorprèn i mai no decep.

La segona paraula que marca l’itinerari de sant Josep i de la seva vocació és servei. Es desprèn dels Evangelis que va viure enterament per als altres i mai per a si mateix. El sant Poble de Déu l’anomena espòs castíssim, revelant així la seva capacitat d’estimar sense retenir res per a si mateix. Alliberant l’amor del seu afany de possessió, es va obrir a un servei encara més fecund, la seva cura amorosa s’ha estès al llarg de les generacions i la seva protecció sol·lícita l’ha convertit en patró de l’Església. També és patró de la bona mort, ell que va saber encarnar el sentit oblatiu de la vida. No obstant això, el seu servei i els seus sacrificis sols van ser possibles perquè estaven sostinguts per un amor més gran: «Tota vocació veritable neix del do de si mateix, que és la maduració del simple sacrifici. També en el sacerdoci i la vida consagrada es requereix aquest tipus de maduresa. Quan una vocació, ja sigui en la vida matrimonial, cèlibe o virginal, no assoleix la maduresa del lliurament de si mateixa deturant-se només en la lògica del sacrifici, llavors en lloc de convertir-se en signe de la bellesa i l’alegria de l’amor corre el risc d’expressar infelicitat, tristesa i frustració» (ibíd., 7).

Per a sant Josep el servei, expressió concreta del do de si mateix, no va ser només un ideal elevat, sinó que es va convertir en regla de vida quotidiana. Ell es va esforçar per trobar i adaptar un lloc perquè naixés Jesús, va fer el possible per defensar-lo de la fúria d'Herodes organitzant un viatge sobtat a Egipte, es va afanyar a tornar a Jerusalem per buscar Jesús quan s'havia perdut i va mantenir la seva família amb el fruit del seu treball, fins i tot en terra estrangera. En definitiva, es va adaptar a les diverses circumstàncies amb l'actitud de qui no es desanima si la vida no va com ell vol, amb la disponibilitat de qui viu per a servir. Amb aquest esperit, Josep va emprendre els nombrosos i sovint inesperats viatges de la seva vida: de Natzaret a Betlem per al cens, després a Egipte i de nou a Natzaret, i cada any a Jerusalem, amb bona disposició per a enfrontar-se en cada ocasió a situacions noves, sense queixar-se del que passava, disposat a donar un cop de mà per arreglar les coses. Es podria dir que era la mà estesa del Pare del cel cap al seu Fill a la terra. Per això, no pot sinó ser un model per a totes les vocacions, que estan cridades a ser les mans diligents del Pare per als seus fills i filles.

M'agrada pensar llavors en sant Josep, el custodi de Jesús i de l'Església, com a custodi de les vocacions. La seva atenció en la vigilància procedeix, en efecte, de la seva disponibilitat per a servir. «S'aixecà, prengué de nit l'infant i la seva mare» (Mt 2,14), diu l'Evangeli, assenyalant la seva promptitud i dedicació a la família. No va perdre temps analitzant el que no funcionava bé, per no treure'l de qui tenia al seu càrrec. Aquesta cura atenta i sol·lícita és el signe d'una vocació realitzada, és el testimoni d'una vida tocada per l'amor de

Déu. Quin bonic exemple de vida cristiana donem quan no perseguim obstinadament les nostres pròpies ambicions i no ens deixem paraitzar per les nostres nostàlgies, sinó que ens ocupem del que el Senyor ens confia per mitjà de l'Església! Així, Déu vessa sobre nosaltres el seu Esperit, la seva creativitat; i fa meravelles, com en Josep.

A més de la crida de Déu -que compleix els nostres somnis més grans- i de la nostra resposta -que es concreta en el servei disponible i la cura atenta-, hi ha un tercer aspecte que travessa la vida de sant Josep i la vocació cristiana, marcant el ritme de la quotidianitat: la fidelitat. Josep és l'«home just» (Mt 1,19), que en el silenci laboriós de cada dia persevera en la seva adhesió a Déu i als seus plans. En un moment especialment difícil es posa a “considerar totes les coses” (cf. v. 20). Medita, reflexiona, no es deixa dominar per la pressa, no cedeix a la temptació de prendre decisions precipitades, no segueix els seus instints i no viu sense perspectives. Ho cultiva tot amb paciència. Sap que l'existència es construeix només amb la contínua adhesió a les grans opcions. Això correspon a la laboriositat serena i constant amb la qual va exercir l'humil ofici de fuster (cf. Mt 13,55), pel qual no va inspirar les cròniques de l'època, sinó la vida quotidiana de tot pare, de tot treballador i de tot cristià al llarg dels segles. Perquè la vocació, com la vida, sols madura per mitjà de la fidelitat de cada dia.

Com s'alimenta aquesta fidelitat? A la llum de la fidelitat de Déu. Les primeres paraules que sant Josep va escoltar en somnis van ser una invitació a no tenir por, perquè Déu és fidel a les seves promeses: «Josep, fill de David, no tinguis por»

(Mt 1,20). No temis: són les paraules que el Senyor et dirigeix també a tu, estimada germana, i a tu, estimat germà, quan, fins i tot enmig d'incerteses i vacil·lacions, sents que ja no pots postergar el desig de lliurar-li la teva vida. Són les paraules que et repeteix quan, allà on et trobis, potser enmig de proves i incomprendions, lluites cada dia per complir la seva voluntat. Són les paraules que redescobreixes quan, al llarg del camí de la crida, tornes al teu primer amor. Són les paraules que, com una tornada, acompanyen el qui diu que sí a Déu amb la seva vida, com sant Josep, en la fidelitat de cada dia.

Aquesta fidelitat és el secret de l'alegria. A la casa de Natzaret, diu un himne litúrgic, hi havia «una alegria diàfana». Era l'alegria quotidiana i transparent de la senzillesa, l'alegria que sent qui custodia el que és important: la proximitat fidel a Déu i al proïsme. Que bonic seria si la mateixa atmosfera senzilla i radiant, sòbria i esperançadora, impregnés els nostres seminaris, els nostres instituts religiosos, les nostres cases parroquials! És l'alegria que desitjo per a vosaltres, germans i germanes que generosament heu fet de Déu el somni de les vostres vides, per servir-lo en els germans i en les germanes que us han estat confiats, mitjançant una fidelitat que és ja en si mateixa un testimoni, en una època marcada per opcions passatgeres i emocions que s'esvaeixen sense deixar alegria. Que sant Josep, custodi de les vocacions, us acompanyi amb cor de pare.

Francesc, papa

Missatge Urbi et Orbi Pasqua 2021

Basílica de Sant Pere, 4-04-2021

Benvolguts germans i germanes, bona Pasqua! Una bona, santa i serena Pasqua.

Avui ressona arreu del món l'anunci de l'Església: «Jesús, el crucificat, ha ressuscitat, tal com havia dit. Al·leluia.»

L'anunci de la Pasqua no mostra un miratge, no revela una fórmula màgica ni indica una via d'escapatòria davant la difícil situació que estem travessant. La pandèmia encara està en ple curs, la crisi social i econòmica és molt greu, especialment per als més pobres; i malgrat tot —i és escandalós— els conflictes armats no s'aturen i els arsenals militars es reforcen. I aquest és l'escàndol d'avui.

Davant d'això, o millor, enmig d'aquesta realitat complexa, l'anunci de Pasqua recull en poques paraules un esdeveniment que dona esperança i no decep: «Jesús, el crucificat, ha ressuscitat.» No ens parla d'àngels o de fantasmes, sinó d'un home, un home de carn i ossos, amb un rostre i un nom: Jesús. L'Evangeli testimonia que aquest Jesús, crucificat sota el poder de Ponç Pilat per haver dit que era el Crist, el Fill de Déu, al tercer dia va ressuscitar, com deien les Escripures i com ell mateix havia anunciat als seus deixebles.

El Crucificat, no un altre, és qui ha ressuscitat. Déu Pare va ressuscitar el seu Fill Jesús perquè havia complert plenament la seva voluntat de salvació: va assumir la nostra debilitat, les nostres dolències, la nostra mateixa mort; va sofrir els nostres dolors, va portar el pes de les nostres iniquitats. Per això Déu Pare el va exaltar i ara Jesucrist viu per sempre, i ell és el Senyor.

Els testimonis assenyalen un detall important: Jesús ressuscitat porta les ferides impreses a les seves mans, als seus peus i al seu costat. Aquestes ferides són el segell perpetu dels seu amor per nosaltres. Tothom qui pateix una prova dura, en el cos i en l'esperit, pot trobar refugi en aquestes ferides i rebre a través seu la gràcia de l'esperança que no decep.

Crist ressuscitat és esperança per a tots els qui encara sofreixen a causa de la pandèmia, per als malalts i per als qui han perdut un ésser estimat. Que el Senyor doni consol i sostingui les fatigues dels metges i infermers. Totes les persones, especialment les més fràgils, necessiten assistència i tenen dret a accedir als tractaments necessaris. Això és encara més evident en aquest moment en què tots som cridats a combatre la pandèmia, i les vacunes són una eina essencial en aquesta lluita. Per tant, en l'esperit d'un «internacionalisme de les vacunes», insto tota la comunitat internacional a un compromís comú per a superar els retards en la seva distribució i per a promoure'n el repartiment en els països més pobres.

El Crucificat Ressuscitat és consol per als qui han perdut la feina o per als qui passen serioses dificultats econòmiques i estan mancats d'una protecció social adequada. Que el Senyor inspire l'acció de les autoritats públiques per tal que tots, especialment les famílies més necessitades, rebin l'ajuda imprescindible per a un sosteniment adequat. Desgraciadament, la pandèmia ha augmentat dramàticament el nombre de pobres i la desesperació de milers de persones.

«Cal que els pobres del tipus que sigui recuperin l'esperança», deia sant Joan Pau II en el seu viatge a Haití. I precisa-

ment a l'estimat poble haitià s'adreça en aquest dia el meu pensament i el meu coratge, perquè no es vegi afeixugat per les dificultats, sinó que miri el futur amb confiança i esperança. I jo diria que el meu pensament s'adreça especialment a vosaltres, estimades germanes i germans haitians. Us tinc presents, soc a prop vostre i voldria que els vostres problemes es resolguessin definitivament. Prego per això, estimats germans i germanes haitians.

Jesús ressuscitat és esperança també per a molts joves que s'han vist obligats a passar llargues temporades sense anar a l'escola o a la universitat, i sense poder compartir el temps amb els amics. Tots necessitem experimentar relacions humanes reals i no sols virtuals, especialment en l'edat en què es forma el caràcter i la personalitat. Ho vam escoltar divendres passat en el viacrucis dels infants. Em sento proper als joves de tot el món i, en aquest moment, de manera particular als de Myanmar, que estan compromesos amb la democràcia, fent sentir la seva veu de manera pacífica, sabent que l'odi només pot dissipar-se amb l'amor.

Que la llum del Senyor ressuscitat sigui font de renaixement per als emigrants que fugen de la guerra i de la misèria. En els seus rostres reconeixem el rostre desfigurat i sofrent del Senyor que camina cap al Calvari. Que no els faltin signes concrets de solidaritat i fraternitat humana, garantia de la victòria de la vida sobre la mort que celebrem en aquest dia. Dono les gràcies als països que acullen amb generositat les persones que sofreixen i que busquen refugi, especialment al Líban i a Jordània, que reben molts refugiats que han fugit del conflicte siríà.

Que el poble libanès, que passa per un període de dificultats i incerteses, experiementi el consol del Senyor ressuscitat i sigui recolzat per la comunitat internacional en la seva vocació de ser terra d'encontre, de convivència i de pluralisme.

Que Crist, la nostra pau, silenciï finalment el clamor de les armes a l'estimada i turmentada Síria, on milions de persones viuen actualment en condicions inhumanes, així com al Iemen, les vicissituds dels quals estan envoltades per un silenci eixordador i escandalós, i a Líbia, on finalment s'albira la sortida a una dècada de conteses i enfrontaments sagnants. Que totes les parts implicades es comprometin de manera efectiva a posar fi als conflictes i permetre que els pobles devastats per la guerra visquin en pau i posin en marxa la reconstrucció dels seus països respectius.

La Resurrecció ens remet naturalment a Jerusalem. Implorem el Senyor que li concedeixi pau i seguretat (cf. Sl 122), per tal que respongui a la crida a ser un lloc d'encontre on tots puguin sentir-se germans, i on israelites i palestins tornin a trobar la força del diàleg per aconseguir un solució estable que permeti la convivència de dos Estats en pau i prosperitat.

En aquest dia de festa, el meu pensament s'adreça també a l'Iraq, que vaig tenir l'alegria de visitar el mes passat, i que demano que pugui continuar pel camí de pacificació que ha emprès, per tal que es realitzi el somni de Déu d'un família humana hospitalària i acollidora per a tots els seus fills¹.

Que la força del Senyor ressuscitat sostingui els pobles de l'Àfrica que veuen el seu futur amenaçat per la violència interna i el terrorisme internacional, especialment al Sahel i a Nigèria, així com a la regió de

Tigre i Cabo Delgado. Que continuïn els esforços per trobar solucions pacífiques als conflictes, en el respecte dels drets humans i la sacralitat de la vida, mitjançant un diàleg fraternal i constructiu, en un esperit de reconciliació i solidaritat activa.

Encara hi ha massa guerres i massa violències al món! Que el Senyor, que és la nostra pau, ens ajudi a vèncer la mentalitat de la guerra. Que concedeixi als qui són presoners en els conflictes, especialment a Ucraïna oriental i a Nagorno-Karabakh, que puguin tornar sans i estalvis amb les seves famílies, i inspire els líders de tot el món perquè es freni la carrera armamentista. Avui, 4 d'abril, se celebra el Dia Mundial contra les mines antipersona, artefactes malignes i horribles que maten o mutilen molts innocents cada any i impedeixen «que els homes caminin junts pels camins de la vida, sense témer els paranys de destrucció i mort»². Com en seria, de millor, un món sense aquests instruments de mort!

Estimats germans i germanes, també aquest any, a diferents llocs, molts cristians han celebrat la Pasqua amb greus limitacions i, en alguns casos, sense poder assistir a les celebracions litúrgiques. Preguem perquè aquestes restriccions, igual que totes les restriccions a la llibertat de culte i de religió en el món, siguin eliminades, i que cadascú pugui pregar i lloar Déu lliurement.

Enmig de les nombroses dificultats que travessem, no oblidem mai que som curats per les ferides de Crist (cf. 1Pe 2,24). A la llum del Senyor ressuscitat, els nostres sofriments es transfiguren. On hi havia mort ara hi ha vida; on hi havia dol hi ha consol. En abraçar la Creu, Jesús ha donat sentit als nostres sofriments. I ara preguem perquè els efectes beneficiosos d'aquesta cu-

ració s'estenguin a tot el món. Bona, santa
i serena Pasqua!

NOTES:

- 1 Cf. Encontre Interreligió a Ur (6 març 2021).
- 2 St. Joan Pau II, Àngelus (28 febrer 1999).

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat